

Sino-sovjetiska konflikten (del 5.7):

SUKP:s ledare är vår tids största splittrare

Kommentar (7) till SUKP:s Centralkommittés öppna brev av redaktionerna för *Folkets Dagblad* och *Röda Fanan* den 4 februari 1964

Denna ”kommentar” föregicks av [Fredlig samlevnad – två diametralt motsatta slag av politik](#) (kommentar 6) och efterföljdes av [Den proletära revolutionen och Chrusjtjovs revisionism](#) (kommentar 8).

Anmärkning: ”SUKP:s ledare...”, liksom övriga ”kommentarer”, finns i minst 2 versioner. I de nyare har hänvisningar till Liu Shao-ch'i [Liu Shaoqi] strukits. I förliggande version är hänvisningen bevarad.

Aldrig förr har den internationella kommunistiska rörelsens enhet varit så svårt hotad som i dag, då vi upplever att den översvämmas av modern revisionistisk ideologi. Både internationellt och inom de enskilda partierna pågår bittra strider mellan marxism-leninism och revisionism. Den internationella kommunistiska rörelsen står inför ett hot om splittring, allvarligare än någonsin förr.

Det är en angelägen uppgift för kommunisterna, proletariatet och de revolutionära folken i hela världen att försvara det socialistiska lägrets och den internationella kommunistiska rörelsens enhet.

Kinas kommunistiska parti har ständigt och outröttligt bemödat sig att skydda och stärka det socialistiska lägrets och den internationella kommunistiska rörelsens enhet i överensstämmelse med marxism-leninismen och de revolutionära principerna i 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande. Kinas kommunistiska parti har varit och förblir oföränderligen inställt på att hålla fast vid principerna, bevara enheten, avlägsna meningsskiljaktigheterna och stärka kampen mot vår gemensamme fiende.

Allt sedan SUKP:s ledare slog in på revisionismens väg har de utan att förtrötta påstått sig vara hängivna anhängare av den internationella kommunistiska rörelsens enhet. På senaste tid har de särskilt energiskt ropat på ”enhet”. Detta påminner om vad Engels sa för nittio år sedan. ”Man får inte låta sig luras av ropet på 'enhet'. De som oftast har detta ord på läpparna är de som utsår den mesta tvedräkten. . .” ”...de största sekteristerna och de största grälmakarna och skälmarna skriker ibland högljuddast efter enhet.” (Engels to A. Bebel, June 20, 1873, *Selected Correspondence of Marx and Engels*, FLPH, Moskva, sid 345.)

Medan SUKP:s ledare framställer sig själva som enhetens förkämpar försöker de att fästa splittraretiketten på Kinas kommunistiska parti. I sitt öppna brev säger SUKP:s Centralkommitté:

De kinesiska ledarna undergräver sammanhållningen inte bara i det socialistiska lägret, utan också i hela den kommunistiska världsrörelsen, förtrampar den proletära internationalismens principer och kränker grovt normerna för de ömsesidiga relationerna mellan broderpartierna.

Och i de artiklar som därefter publicerats i sovjetpressen har de kinesiska kommunisterna fördömts som ”sektarister” och ”splittrare”.

Men vilka är fakta? Vem är det som undergräver det socialistiska lägrets enhet? Vem är det som undergräver den internationella kommunistiska rörelsens enhet? Vem är det som trampar den proletära internationalismens principer under fötterna? Och vem är det som på det grövsta bryter emot de normer som fastställts för förhållandet mellan broderpartierna? Med andra ord, vilka är de verkliga, tvättäkta splittrarna?

Först då dessa frågor är klart besvarade kan vi finna vägen till att försvara och stärka enheten i det socialistiska lägret och inom den internationella kommunistiska rörelsen samt komma över faran för en splittring.

En historisk översikt

Låt oss, för att vinna en klar uppfattning om splittringen i den nutida kommunistiska rörelsen och kunna bekämpa den på ett riktigt sätt, se tillbaka på den internationella kommunistiska rörelsens historia under det senaste århundradet.

Kampen mellan marxismen-leninismen och opportunisten och mellan de krafter som försvarar enheten och de som skapar splittring löper igenom den internationella kommunistiska rörelsens hela utvecklingshistoria. Detta gäller både i enskilda länder och på det internationella planet. I denna långvariga kamp har Marx, Engels och Lenin i teorin klargjort den proletära enhetens verkliga innebörd och genom sina handlingar givit strålande exempel på hur man besestrar opportunisten, revisionismen och splittringen.

År 1847 bildade Marx och Engels den första internationella arbetarorganisationen – Kommunisternas förbund. I *Kommunistiska manifestet*, vilket Marx och Engels skrev som program för förbundet, ställde de kampparollen ”Proletärer i alla länder, förena er!” och gav en systematisk och djupgående framställning av den vetenskapliga kommunismen samt lade därmed den ideologiska grunden för det internationella proletariats enhet.

Marx och Engels arbetade oavblåtligt så länge de levde för det internationella proletariats enhet.

År 1864 skapade de Första Internationalen, den Internationella arbetarassociationen, för att förena arbetarrörelsen i alla länder. Så länge Första Internationalen bestod, förde de kamp för sina grundsatser mot bakuninisterna, proudhonisterna, blanquisterna, lassalleanerna m fl, och hårdast kämpade de mot de bakuninistiska splittrarna.

Bakuninisterna angrep redan från början Marx' teori. De anklagade Marx för att göra sitt ”särskilda program och personliga doktrin förhärskande inom Internationalen”. I verkligheten var det emellertid de som försökte påtvinga Internationalen sin sekts dogmer och ersätta Internationalens program med Bakunins opportunistiska program. De tog sin tillflykt till den ena intrigen efter den andra, samlade med lock och pock ihop en ”majoritet” och ägnade sig åt sektaristisk och upplösande verksamhet.

För att försvara det internationella proletariats verkliga enhet tog Marx och Engels en kompromisslös och principfast ståndpunkt mot de bakuninistiska splittrarnas öppna utmaningar mot Första Internationalen. År 1872 blev bakuninisterna, som envetet fortsatte sin splittringsverksamhet, uteslutna ur Internationalen genom beslut av dess kongress i Haag, i vilken Marx personligen deltog.

Engels sade, att om marxisterna intagit en principlös och försonlig hållning mot bakuninisterna i Haag skulle detta ha fått allvarliga följder för den internationella arbetarrörelsen. Han förklarade:

”Då skulle Internationalen verkligen ha fallit i stycken – ha fallit i stycken genom 'enhet' !” (Engels to A. Bebel, June 20, 1873, *Selected Correspondence of Marx and Engels*, FLPH, Moskva, sid 346.)

Ledd av Marx och Engels kämpade Första Internationalen mot opportunism och splittring och lade grunden till marxismens ledande ställning inom den internationella arbetarrörelsen.

Då Första Internationalens upphörande år 1876 tillkännagavs, började socialistiska arbetarmasspartier att i snabb följd upprättas i många länder. Marx och Engels följde dessa partiets upprättande och utveckling med stor uppmärksamhet i hopp att de skulle bildas och utvecklas på den vetenskapliga kommunismens grund.

Marx och Engels ägnade särskild uppmärksamhet och intresse åt det tyska socialdemokratiska partiet, som då intog en viktig ställning inom arbetarrörelsen i Europa. Vid många tillfällen kritiserade de skarpt det tyska partiet för den ruttna anda som kom det att ingå kompromisser med opportunisten för ”enhetens” skull.

År 1875 kritiserade de Tysklands socialdemokratiska parti för att det på principernas bekostnad förenat sig med lassalleanerna och för Gothaprogrammet, som var ett resultat härav. Marx framhöll, att denna förening var ”köpt för dyrt” och att Gothaprogrammet var ”ett alltigenom förkastligt program, som demoraliserar partiet” (Marx till Wilhelm Bracke, *Kritik av Gothaprogrammet*, Oktoberförlaget, Stockholm 1975, sid 10.) Engels framhöll att ”det knäfall inför lassalleanismen på hela det tyska socialistiska proletariats vägnar” ”samtidigt är jag övertygad om att en sammanslagning på denna grundval inte kommer att hålla ens ett år”. (Engels till A. Bebel, a a, sid 47.)

Senare riktade Marx och Engels ånyo skarp kritik mot det tyska partiets ledare för att de tolererade opportunisternas verksamhet inom partiet. Marx sade att dessa opportunisterna försökte ”att ersätta dess (socialismens) materialistiska grund. . . med modern mytologi med dess gudinnor för Rättvisa, Frihet, Jämlikhet och Broderskap” (Marx to F. A. Sorge, October 19, 1877, *Selected Correspondence of Marx and Engels*, FLPH, Moskva, sid 376.) och att detta innebar en ”vulgarisering av partiet och teorin”. (Marx to F. A. Sorge, September 19, 1879, *Selected Correspondence of Marx and Engels*, FLPH, Moskva, sid 396.) I sitt ”Cirkulärbrev” till det tyska partiets ledare skrev Marx och Engels:

I nästan fyrtio år har vi framhåvt klasskampen såsom historiens omedelbara drivkraft, och särskilt klasskampen mellan bourgeoisi och proletariat såsom den moderna sociala revolutionens hävstång. Det är därför omöjligt för oss att samarbeta med människor som vill att rörelsen icke ska vidkännas denna klasskamp. (Marx and Engels to A. Bebel, W. Liebknecht, W. Bracke and Others ('Circular letter'), September 17-18, 1879, *Selected Correspondence*, FLPH, Moskva, sid 395.)

Andra Internationalen, som år 1889 bildades under Engels inflytande, existerade i en period då kapitalismen utvecklades ”fredligt”. Medan marxismen under denna tid blev vida spridd och *Kommunistiska manifestet* blev det gemensamma programmet för tiotals miljoner arbetare, tillbad de socialistiska partierna i många länder blint den borgerliga legaliteten i stället för att utnyttja den samt blev legalister och öppnade därigenom slussportarna för opportunisterna.

Följaktligen blev den internationella arbetarrörelsen under Andra Internationalens tid uppdelade i två huvudgrupper, de revolutionära marxisterna och de pseudomarxistiska opportunisterna.

Engels förde en oförsonlig kamp mot opportunisterna. Han tillbakavisade med särskild skärpa deras vanföreställning om kapitalismens fredliga utveckling till socialism. Han sade till de opportunisterna vilka poserade som marxister att Marx ”till dessa herrar skulle ha upprepat vad

Heine sade om sina imitatörer: Jag sådde drakar, men jag skördar loppor”. (Engels brev till Paul Lafargue den 27 oktober 1890, citerat i franska upplagan av *Marx och Engels om litteratur och konst*, Edition Sociales, Paris 1954, sid 258.)

Efter Engels död 1895 gick dessa loppor in för en öppen och systematisk revision av marxismen och övertog småningom ledningen i Andra Internationalen.

Som den mest framstående revolutionären inom den internationella arbetarrörelsen efter Engels påtog sig den store Lenin det tunga ansvaret att försvara marxismen och bekämpa Andra Internationalens opportunistisk.

När revisionisterna i Andra Internationalen skrånade om att marxismen var ”ofullständig” och ”föråldrad”, förklarade Lenin högtidligen: ”Vi ställer oss helt på den marxistiska teorins ståndpunkt” ty endast denna teori ”förenar alla socialister”. (Our Programme, *Collected Works*, FLPH, Moskva 1960, bd 4, sid 210-11.)

Lenin kämpade framför allt för att skapa ett marxistiskt parti i Ryssland. För att bygga upp ett parti av ny typ, som i grunden skilde sig från Andra Internationalens opportunistiska partier, förde han en kompromisslös kamp mot de olika antimarxistiska fraktionerna inom ryska socialdemokratiska arbetarpartiet.

Liksom i Andra Internationalens övriga partier fanns i ryska socialdemokratiska arbetarpartiet såväl en revolutionär som en opportunistisk grupp. Den förstnämnda bestod av bolsjevikerna, som leddes av Lenin, och den sistnämnda av mensjevikerna.

De av Lenin ledda bolsjevikerna förde en långvarig teoretisk och politisk kamp mot mensjevikerna i syfte att bevara det proletära partiets enhet och renheten i dess led och utslöt dem slutligen 1912 till följd av deras hårdnackade opportunistisk och splittringsverksamhet.

Alla de opportunistiska fraktionerna smädade Lenin med användande av språkets grövsta ord. De försökte med alla medel att stämpla honom som splittrare. Trotskij, som förenade sig med alla de anti-leninistiska fraktionerna och höjde ”fraktionslöshetens” fana, riktade våldsamma angrepp mot bolsjevikpartiet och Lenin, som han kallade ”usurpator” och ”splittrare”. Lenin svarade att Trotskij, som paraderade som ”fraktionslös”, var ”en representant för ’fraktionsväsendets sämsta kvarlevor’” (Om brotten mot enheten, som döljes med skrik om enhet, *Valda verk*, bd 1, andra delen, sid 251.) och ”den värste bland splittrarna”. (”Augusti”-blockets sönderfall, *Samlade verk*, 4:e ryska upplagan, bd 20, sid 142.)

Lenin sade klart ifrån: ”Enhet – en stor sak och en stor paroll. Men arbetarnas sak kräver *marxisternas enhet* och inte enhet mellan marxisterna och de som bekämpar och förvränger marxismen.” (Enhet, *Samlade verk*, 4:e ryska upplagan, bd 20, sid 211.)

Lenins kamp mot mensjevikerna var av stor internationell betydelse, ty mensjevismen var en rysk form och variant av Andra Internationalens revisionism och stöddes av Andra Internationalens revisionistiska ledare.

Samtidigt som Lenin bekämpade mensjevikerna förde han också en rad strider mot Andra Internationalens revisionism.

Före första världskriget kritiserade Lenin Andra Internationalens revisionister på det teoretiska och politiska planet och bekämpade dem ansikte mot ansikte vid kongresserna i Stuttgart och Köpenhamn.

När första världskriget utbröt begick Andra Internationalens ledare öppet förräderi mot proletariatet. De tjänade imperialisternas intressen, manade arbetarna i skilda länder att slakta ned

varandra och framkallade därmed en ytterligt allvarlig splittring av det internationella proletariatet. Som Rosa Luxemburg sade förvandlade revisionisterna den tidigare stolta parollen ”Arbetare i alla länder, förena er!” på slagfältet till orden: ”Arbetare i alla länder, slå ihjäl varandra!” (Entweder-oder, *Ausgewählte Reden und Aufsätze von Rosa Luxemburg*, Dietz Verlag, Berlin 1951, bd 2, sid 534.)

Det socialdemokratiska partiet i Tyskland, Marx' hemland, var vid denna tid det starkaste och mest inflytelserika partiet i Andra Internationalen. Det var det första som ställde sig sida vid sida med imperialisterna i sitt eget land och blev därmed en ärkeförbrytare, som splittrade den internationella arbetarrörelsen.

I detta kritiska ögonblick steg Lenin fram och förde en beslutsam kamp till försvar för det internationella proletariatets enhet.

I sin artikel ”Den revolutionära socialdemokratins uppgifter i det europeiska kriget”, som spreds i augusti 1914, förkunnade Lenin Andra Internationalens sammanbrott och fördömde strängt flertalet av dess ledare och särskilt ledarna för Tysklands socialdemokratiska parti för deras förräderi mot socialismen.

Med det faktum för ögonen att Andra Internationalens ledare förvandlat sitt hemliga förbund med bourgeoisin till ett öppet förbund och att de gjort den internationella arbetarrörelsens splittring oåterkallelig, uttalade Lenin:

För närvarande kan man inte fylla socialismens uppgifter, inte åstadkomma en verklig, internationell sammanslutning av arbetarna utan att avgjort bryta med opportunisten och *klargöra för massorna*, att dess fiasko är oundvikligt. (Kriget och Rysslands socialdemokrati, *Valda verk*, bd I, andra delen, sid 417.)

Av denna orsak gav Lenin ett pålitligt stöd åt marxisterna då det gällde att bryta med opportunisterna i många europeiska länder och manade djärvt till upprättande av en Tredje International, som skulle ersätta Andra Internationalen, för att återuppbygga det internationella proletariatets revolutionära enhet.

Tredje Internationalen bildades i mars 1919. Den övertog det som var positivt hos Andra Internationalen och gjorde sig av med dess opportunistiska, socialchauvinistiska, borgerliga och småborgerliga skräp. Sålunda gjorde den det möjligt för det internationella proletariatets revolutionära rörelse att tillväxa både på bredden och på djupet.

Lenins teori och praktik förde marxismen till ett nytt stadium i dess utveckling – leninismens stadium. På marxismen-leninismens grund blev det internationella proletariatets och den internationella kommunistiska rörelsens enhet ytterligare stärkt och utvidgad.

Erfarenheter och lärdomar

Vad visar den internationella kommunistiska rörelsens utvecklingshistoria?

För det första visar den, att den internationella arbetarrörelsen liksom allting annat tenderar att dela sig själv itu. Klasskampen mellan proletariatet och bourgeoisin återspeglas oundvikligen i kommunisternas led. Det är oundvikligt att opportunisterna av ett eller annat slag ska uppstå under loppet av den kommunistiska rörelsens utveckling, att opportunisterna ska ägna sig åt anti-marxist-leninistisk splittringsverksamhet och att marxist-leninisterna ska föra kamp mot opportunisterna och splittring. Det är just genom denna motsatsernas kamp som marxismen-leninismen och den internationella arbetarrörelsen utvecklats. Och det är likaledes genom denna

kamp som den internationella arbetarrörelsen stärkt och befast sin enhet på marxismen-leninismens grund.

Engels sade:

Proletariatets rörelse genomgår nödvändigtvis olika utvecklingsetapper. I varje etapp blir en del av folket sittande fast och deltar inte i den fortsatta framryckningen; och detta är det enda som förklarar orsaken till att den ”proletära solidariteten” överallt förverkligas i olika partigrupperingar, som för fejder på liv och död emot varandra... (Engels to A. Bebel, June 20, 1873, *Selected Correspondence of Marx and Engels*, FLPH, Moskva, sid 347.)

Detta är precis vad som hände. Kommunisternas förbund, Första Internationalen och Andra Internationalen, som alla ursprungligen var enhetliga, delades under förloppet av sin utveckling och blev två stridande parter. Varje gång förde den internationella kampen mot opportunism och splittring den internationella arbetarrörelsen framåt till en ny etapp och satte den i stånd att smida en fastare och bredare enhet på en ny grund. Oktoberrevolutionens seger och Tredje Internationalens bildande var de största framgångarna i kampen mot Andra Internationalens opportunism och splittringsmakeri.

Enhet, kamp eller till och med splittring och en ny enhet på ny grundval – detta är dialektiken i den internationella arbetarrörelsens utveckling.

För det andra, visar den internationella kommunistiska rörelsens historia att kampen mellan enhetens försvarare och splittringsmakarna i varje etapp till sitt väsen är en kamp mellan marxism-leninism och opportunism-revisionism, mellan dem som håller på marxismen och förrädarna mot marxismen.

Både internationellt och i enskilda länder blir, varhelst opportunism och revisionism griper omkring sig, en splittring i de proletära leden oundviklig. Varje splittring i den kommunistiska rörelsen är ständigt orsakad av opportunist-revisionisternas kamp och förräderi mot marxismen-leninismen.

Vad är splittringsmaken?

Det innebär en splittring med marxismen-leninismen. Envar som bekämpar och förråder marxismen-leninismen och undergräver grunden för den proletära enheten är en splittrare.

Det innebär en splittring med det revolutionära proletära partiet. Envar som håller på en revisionistisk linje och förvandlar ett revolutionärt proletärt parti till ett reformistiskt borgerligt parti är en splittrare.

Det innebär en splittring med det revolutionära proletariatet och det arbetande folkets breda massor. Envar som följer ett program och en linje som står i strid med proletariatets och det arbetande folkets revolutionära vilja och grundintressen är en splittrare.

Lenin sade:

Där de klassmedvetna arbetarnas *flertal* sammanslutit sig på grundval av exakta och bestämda beslut, där finns det *enighet* i åsikter och handlingar” medan opportunismen ”är just splittringstendenser i betydelsen av det skamlösaste brott mot arbetarmajoritetens vilja”. (Om brott mot enheten, som döljes med skrik om enhet, *Valda verk*, bd I, andra delen, sid 262 och 264.)

Genom att bryta den proletära enheten tjänar splittringsmakeriet bourgeoisin och motsvarar dess behov. Bourgeoisin har alltid haft som politik att skapa splittring inom proletariatets led. Dess lömskaste metod för detta är att köpa över eller odla agenter inom de proletära leden. Och opportunisterna och revisionisterna är ingenting annat än agenter för bourgeoisin. Så långt ifrån

att söka ena proletariet i kampen mot bourgeoisin önskar de att proletariet ska samarbeta med den. Detta var vad Andra Internationalens revisionister, sådana som Bernstein och Kautsky gjorde. Vid en tidpunkt då imperialisterna var som mest rädda för att proletärerna i alla länder skulle förenas för att förvandla det imperialistiska kriget till en rad inbördeskrig, steg dessa herrar fram för att skapa splittring inom den internationella arbetarrörelsen och talade för samarbete mellan proletariet och bourgeoisin.

Splittrarna i de kommunistiska leden är de som, för att tillmötesgå bourgeoisins behov, framkallar splittring från marxismen-leninismen, från det revolutionära partiet och det revolutionära proletariet och det arbetande folkets breda massor, och de förblir splittrare även om de för en tid har majoriteten eller innehar de ledande posterna.

På Andra Internationalens tid var revisionisterna, företrädna av Bernstein och Kautsky, i majoritet och marxisterna, representerade av Lenin befann sig i minoritet. Likaväl var det uppenbarligen Bernstein, Kautsky och andra opportunisterna och inte revolutionärer som Lenin som var splittrare.

År 1904 var det mensjevikerna som var splittrare fast de innehade ledande positioner, som de hade lagt beslag på i ryska socialdemokratiska arbetarpartiets ledande instanser. Lenin framhöll vid denna tid:

De ledande centra (centralorganet, Centralkommittén och rådet) *har brutit* med partiet”, och ”dessa centra *har ställt sig själva utanför* partiet. Det finns inget ingen mans land; man är antingen med centra eller med partiet. (Ett brev till bolsjevikernas Zürichgrupp, *Collected Works*, FLPH, Moskva 1962, bd 8, sid 63 och 64.)

Kort sagt, opportunism och revisionism är splittringens politiska och ideologiska rötter. Och splittringen är opportunismens och revisionismens organisatoriska yttring. Det kan också sägas att opportunism och revisionism är splittring likaväl som sekterism. Revisionisterna är de största och värsta splittrarna och sekteristerna inom den kommunistiska rörelsen.

För det tredje, den internationella kommunistiska rörelsens historia visar, att den proletära enheten befästs och utvecklats genom kamp mot opportunismen, revisionismen och splittringen. Kampen för enheten är oskiljaktigt förbunden med kampen för principerna.

Den enhet som proletariet kräver är klassenhet, revolutionär enhet, enhet mot den gemensamme fienden och för kommunismens stora mål. Det internationella proletariets enhet har sin teoretiska och politiska grund i marxismen-leninismen. Endast då det internationella proletariet besitter teoretisk och politisk enhet kan det ha organisatorisk sammanhållning och aktionsenhet.

Verklig revolutionär enhet inom proletariet kan uppnås endast genom fasthållande vid principerna och marxismen-leninismen. Enhet som köpes genom uppgivande av principer och genom att man vältrar sig i träsket tillsammans med opportunisterna, upphör att vara proletär enhet. Och i stället innebär den, såsom Lenin sade, ”i praktiken proletariets enhet med den nationella bourgeoisin och en splittring inom det internationella proletariet, lakejernas enhet och en splittring bland revolutionärerna”. (En fransk socialists ärliga röst, *Collected Works*, Int. Publishers, New York 1930, bd 18, sid 329.)

Lenin framhöll också att ”liksom bourgeoisin inte kommer att dö förrän den är störtad” så kommer den av bourgeoisin mutade och underhållna opportunistiska strömningen ”inte att dö om den inte 'dödas', det vill säga störtas och berövas allt inflytande bland det socialistiska proletariet”. Följaktligen är det nödvändigt att föra ”en skoningslös kamp emot den opportunistiska strömningen”. (A a)

Ställda inför utmaningen från opportunist-revisionisterna, som öppet splittrar den internationella kommunistiska rörelsen, får marxist-leninisterna inte göra några kompromisser i principfrågor utan måste beslutsamt bekämpa dessa splittringsmakare. Detta är ett ovärderligt påbud från Marx, Engels och Lenin såväl som det enda riktiga sättet att trygga den internationella kommunistiska rörelsens enhet.

Vår tids största splittrare

De senaste årens händelser visar att SUKP:s ledare med Chrusjtjov i spetsen blivit de främsta representanterna för den moderna revisionismen såväl som de största splittrarna i den internationella kommunistiska rörelsen.

Mellan SUKP:s 20:e och 22:a kongresser utvecklade SUKP:s ledare ett avrundat revisionistiskt system. De framförde en revisionistisk linje, som går emot den proletära revolutionen och proletariatets diktatur, en linje som består av ”fredlig samlevnad”, ”fredlig tävlan”, ”fredlig övergång”, ”en hela folkets stat” och ”ett hela folkets parti”. Denna revisionistiska linje har de försökt att påtvinga alla broderpartier i stället för den internationella kommunistiska rörelsens gemensamma linje som fastlades vid broderpartiets möten år 1957 och år 1960. Och de har angripit envar som håller fast vid den marxist-leninistiska linjen och står emot deras revisionistiska linje.

SUKP:s ledare har själva, genom att förråda marxismen-leninismen och driva sin revisionistiska och söndrande linje, undergrävt grundvalen för den internationella kommunistiska rörelsens enhet och skapat den allvarliga fara för splittring som nu föreligger.

I stället för att arbeta på att befästa och utvidga det socialistiska lägret, har SUKP:s ledare bemödat sig att splittra och upplösa det. De har därmed skapat stor oreda i det stolta socialistiska lägret.

De har brutit mot de i Deklarationen och Uttalandet nedlagda principerna som är vägledande för förhållandet mellan broderländer, bedrivit en av stormaktschauvinism och nationell egoism präglad politik mot socialistiska broderländer och därmed sprängt det socialistiska lägrets enhet.

De har godtyckligt kränkt broderländers suveränitet, blandat sig i deras inre angelägenheter, bedrivit undermineringsverksamhet och på alla sätt strävat att kontrollera broderländerna.

I den ”internationella arbetsfördelningens” namn söker SUKP:s ledare hindra broderländer att gå in för politiken att bygga socialismen med egna krafter och utveckla sitt näringsliv på självständighetens grund, och försöker göra dem till ekonomiska bihang till Sovjetunionen. De har försökt att tvinga broderländer, som i ekonomiskt hänseende är jämförelsevis efterblivna, att avstå från industrialisering och bli deras råvarukällor och marknader för deras överskottsprodukter.

SUKP:s ledare är fullständigt hänsynslösa i sitt genomförande av stormaktschauvinismens politik. De har ständigt utsatt broderländer för politiska, ekonomiska och till och med militära påtryckningar.

SUKP:s ledare har öppet manat till störtande av parti- och regeringsledarna i Albanien, har fräckt avskurit alla ekonomiska och diplomatiska förbindelser med detta land och tyranniskt berövat det dess legitima rätt som medlem av Warszawapaktens organisation och av Rådet för ekonomiskt ömsesidigt bistånd.

SUKP:s ledare har brutit det kinesisk-sovjetiska avtalet om vänskap, förbund och ömsesidigt bistånd, fattat ett ensidigt beslut om att återkalla 1390 sovjetiska experter som arbetade i Kina, att riva sönder 343 kontrakt och tilläggskontrakt om anställning av experter, och att annullera 257

projekt rörande vetenskapligt och tekniskt samarbete samt genomfört en restriktiv och diskriminatorisk handelspolitik mot Kina. De har provocerat intermezzon vid den kinesisk-sovjetiska gränsen och bedrivit omfattande underminerings verksamhet i Sinkiang. Vid mer än ett tillfälle har Chrusjtjov gått så långt att han till ledande kamrater i Kinas kommunistiska partis Centralkommitté uttalat att vissa partifientliga element i KKP är hans ”goda vänner”. Han har lovordat kinesiska partifientliga element för att de angripit det kinesiska partiets allmänna linje för det socialistiska uppbygget, det stora språnget framåt och folkkommunerna och kallat deras handling en ”manlig gärning”.

Sådana handlingar, som allvarligt försämrar det statliga förhållandena, är sällsynta även kapitalistiska länderna emellan. Men SUKP:s ledare har gång på gång tillgripit chockerande och ytterligtgående åtgärder av detta slag mot socialistiska broderländer. Ändå fortsätter de att prata om att de är ”den proletära internationalismen trogna”. Vi vill gärna fråga: Finns det minsta spår av internationalism i alla era här berörda handlingar?

SUKP-ledarnas stormaktschauvinism och splittringsmaken är lika iögonenfallande i deras hållning till broderpartierna.

Sedan SUKP:s 20:e kongress har dess ledare, under förevändning att ”bekämpa personkulten” försökt att ändra andra broderpartiers ledningar i överensstämmelse med sina önsningar. Ända till nu har de envist hållit på ”bekämpande av personkulten” såsom en förutsättning för enhetens återställande och som en ”princip” som är ”obligatorisk för varje kommunistiskt parti”.¹

Tvärt emot de i Deklarationen och Uttalandet nedlagda principer som är vägledande för förhållandet broderpartier emellan, struntar SUKP:s ledare i broderpartiernas oberoende och jämställdhet, envisas med att upprätta ett slags feodalt patriarkaliskt herravälde över den internationella kommunistiska rörelsen och förvandla förhållandena mellan broderpartier till dem som råder mellan en patriarkalisk fader och hans söner. Chrusjtjov har mera än en gång skildrat ett broderparti såsom en ”dum pojke” och kallat sig själv dess ”moder”.² Med sitt feodala, på självförhärligande inriktade psyke saknar han helt varje känsla av skam.

SUKP:s ledare har fullständigt struntat i principen om att enighet ska uppnås genom överläggningar broderpartierna emellan och tagit för vana att fatta diktatoriska beslut och kommendera andra. De har hänsynslöst slitit sönder gemensamma överenskommelser med broderpartier, självrådigt fattat beslut i viktiga frågor av gemensamt intresse för broderpartierna och påtvingat dem fullbordat faktum.

SUKP:s ledare har brutit principen att meningsskiljaktigheter broderpartier emellan bör lösas genom interna partiöverläggningar. De använde först sin egen partikongress och sedan andra broderpartiers kongresser som tribuner för offentliga angrepp i stor skala mot de broderpartier som orubbligt håller fast vid marxismen-leninismen.

SUKP:s ledare betraktar broderpartierna som bönder på sitt diplomatiska schackbräde. Chrusjtjov spelar nyckfullt, säger än så här och så där, talar på ett sätt den ena dagen och på ett annat den nästa, men fordrar likväl att broderpartierna ska dansa till varje melodi från hans pipa utan att veta varför eller varthän.

¹ ”För den internationella kommunistiska rörelsens enhet och solidaritet”, artikel av redaktionsledningen i *Pravda* den 6 december 1963.

² Jämför Chrusjtjovs intervjuuttalande till Gardner Cowles, redaktör för den amerikanska bildtidningen *Look*, införd i denna den 20 april 1962 och Chrusjtjovs rapport till SSRU:s högsta sovjet den 12 december 1962.

SUKP:s ledare har framkallat strid och skapat splittring i många kommunistiska partier genom att uppmuntra sin revisionistiska linjes anhängare i dessa partier att angripa ledningen eller lägga beslag på ledande poster, förfölja marxist-leninister och till och med utesluta dem ur partiet. Det är denna SUKP-ledarnas söndringspolitik som givit upphov till organisatorisk splittring i broderpartierna i många kapitalistiska länder.

SUKP:s ledare har förvandlat tidskriften *Fredens och socialismens problem (Internationell revy)* som ursprungligen var broderpartiernas gemensamma tidskrift, till ett instrument för att sprida revisionism, sekterism och splittring och för att rikta hänsynslösa attacker mot marxist-leninistiska broderpartier i strid med den överenskommelse som ingicks vid det möte där tidskriftens grundande beslöts.

Härtill kommer att de tvingar sin revisionistiska linje på de internationella demokratiska organisationerna, ändrar den riktiga linje som dessa organisationer tidigare följt och söker att skapa splittring i dem.

SUKP:s ledare har fullständigt kastat om fiender och vänner. Kampens udd, som skulle vara riktad mot den amerikanska imperialismen och dess lakejer, har de vänt mot de marxist-leninistiska broderpartierna och broderländerna.

SUKP:s ledare är inställda på att söka sovjetisk-amerikansk samverkan för att behärska världen. De betraktar den amerikanska imperialismen, den mest ondsinta fienden till världens folk, som sin pålitligaste vän, och de behandlar broderpartier och broderländer som håller fast vid marxismen-leninismen som sina fiender. De spelar under täcke med den amerikanska imperialismen, reaktionärerna i olika länder, Titos renegatklick och högernationaldemokraterna i ett bolag mot de socialistiska broderländerna, broderpartierna, marxist-leninisterna och de revolutionära folken i alla länder.

När SUKP:s ledare lyckas rycka åt sig ett halmstrå från Eisenhower eller Kennedy eller deras gelikar eller när de tror att allt går bra för dem, blir de utom sig av glädje, slår vilt mot broderpartier och broderländer, som håller fast vid marxismen-leninismen, och bemödar sig att offra broderpartier och länder för sina politiska mellanhavanden med den amerikanska imperialismen.

När deras felaktiga politik slår slint och de råkar i svårigheter, blir SUKP:s ledare vredare och rödare i ansiktet än någonsin och slår på nytt vilt emot de broderpartier och broderländer som håller fast vid marxismen-leninismen och försöker att göra andra till syndabockar för sig.

Dessa fakta visar att SUKP:s ledare slagit in på en väg som innebär fullständigt förräderi mot den proletära internationalismen, står i öppen strid mot intressena hos sovjetfolket, det socialistiska lägret, den internationella kommunistiska rörelsen och alla revolutionära folk.

Dessa fakta visar klart att SUKP:s ledare ställer sin revisionism emot marxismen-leninismen, sin stormaktschauvinism och nationalegoism mot den proletära internationalismen och sin sekterism och splittring mot proletariatets internationella enhet. Sålunda har SUKP:s ledare, liksom alla opportunisterna och revisionisterna i det förflutna, blivit skapare av splittring i många broderpartier, det socialistiska lägret och hela den internationella kommunistiska rörelsen.

SUKP-ledarnas revisionism och splittring utgör en större fara än den som hotat från andra tidigare eller nuvarande opportunisterna och splittrarna. Som alla vet förekommer denna revisionism i SUKP, det parti som Lenin skapade och som åtnjöt det största anseendet bland alla de kommunistiska partierna; den förekommer i den stora Sovjetunionen, det första socialistiska landet. I många år har marxist-leninister och revolutionära folk världen över högaktat SUKP och betraktat Sovjetunionen som världsrevolutionens bas och en föregångare i kampen. Och SUKP:s

ledare har utnyttjat allt detta – det av Lenin skapade partiets och det första socialistiska landets prestige – till att skyla sin revisionism och sitt splittringsmakeris innersta natur och bedra dem som ännu inte är medvetna om sanningen. Samtidigt ropar dessa mästare i dubbelspel på ”enhet”, ”enhet” medan de i verkligheten arbetar på splittring. De lyckas i viss utsträckning att tillfälligt förvirra folk med sina trick. Den traditionella tilliten till SUKP och ovetskap om fakta har hindrat ganska många människor från att tidigare upptäcka SUKP-ledarnas revisionism och splittringsmakeri.

Till följd av att SUKP:s ledare utövar statsmakten i ett stort socialistiskt land som har ett världsomfattande inflytande har deras revisionistiska och söndrande linje varit till mycket större skade för den internationella kommunistiska rörelsen och den proletära världsrevolutionens sak än någon verksamhet som i det förgångna utövats av andra opportunister och splittrare.

Det kan sägas att SUKP:s ledare är de största av alla revisionister såväl som de största av alla sekterister och splittrare historien känner.

Det står redan klart att SUKP-ledarnas revisionism och splittringsverksamhet kraftigt bidragit till den revisionistiska strömningens internationella utbredning och gjort en oerhörd tjänst åt imperialismen och reaktionärerna i hela världen.

SUKP-ledarnas revisionism och splittringsverksamhet är en produkt både av bourgeoisi-elementens yppiga tillväxt inom Sovjetunionen och av den imperialistiska politiken, särskilt den amerikanska imperialismens politik för kärnvapenutpressning och ”fredlig evolution”. Deras revisionistiska och söndrande teorier och politik tillgodoser i sin tur inte bara de vitt spridda kapitalistiska krafterna i det egna landet utan också imperialismen och tjänar till att paralysera den revolutionära viljan hos folken i världen och försvåra deras kamp.

SUKP:s ledare har sannerligen gjort sig förtjänta av de varma lovord och applåder de redan fått av imperialismen och dess lakejer.

De amerikanska imperialisterna prisar Chrusjtjov särskilt för hans splittringsverksamhet inom den internationella kommunistiska rörelsen. De säger: ”Det förefaller klart att Chrusjtjov är så pass allvarlig i sin önskan om en *detente** att han för att uppnå den är villig att ta risken av en splittring inom den kommunistiska rörelsen”.³ ”Nikita Chrusjtjov har oåterkalleligen krossat det enhetliga block som fanns på Stalins tid. Detta är kanske Chrusjtjovs största tjänst – inte åt kommunismen utan åt den västliga världen.”⁴ ”Vi borde vara tacksamma för det sätt varpå han missköter sina förbindelser med kineserna... Vi borde vara tacksamma för att han skapat oreda inom den internationella kommunismen genom en mängd verkligt övermodiga och plötsliga initiativ.”⁵

De tror fullt och fast att Chrusjtjov är ”den bästa sovjetiska premiärminister som Väst kan förvänta sig att få förhandla med och... den måste tills vidare undvika varje handling som skulle kunna ytterligare försvaga hans ställning”.⁶ De säger: ”Regeringen är numera övertygad om att Förenta Staterna bör erbjuda Chrusjtjov maximalt stöd i hans konflikt med det Röda Kina”.⁷

---

* Avspänning. Övers anm.

³ ”Openings for Diplomacy: Cracks in the Blocks”, *The Nation* den 9 februari 1963

⁴ ”Moscow and Peking: How Wide the Split?”, *Newsweek*, den 26 mars 1962.

⁵ ”With Test-Ban Treaty – Has Khrushchov Changed His Ways?”, *US News and World Report*, den 30 september 1963.

⁶ ”Communist Unity Seen in US as Thing of the Past”, *London Times*, den 17 januari 1962.

⁷ ”The Periscope”, *Newsweek*, den 1 juli 1963.

Trotskisterna, som länge varit politiskt bankrutts, befinner sig bland dem som applåderar SUKP:s ledare. De stödjer dem aktivt i sådana grundläggande frågor som vilken hållning man bör inta till Stalin, till den amerikanska imperialismen och till de jugoslaviska revisionisterna. De säger: ”Den situation som skapades av SUKP:s tjugonde och än mera av dess tjugoundra kongress är synnerligen gynnsam för vår rörelses återuppståndelse i själva arbetarstaterna”.⁸ ”Vi har förberett oss på detta i över 25 år. Nu måste vi rycka in och göra det energiskt.”⁹ ”Vad Chrusjtjovriktningen angår ska vi kritiskt stödja dess kamp för avstalinisering gentemot de mera konservativa riktningarna. . .”¹⁰

Se bara! Alla revolutionens fiender stöder beredvilligt SUKP:s ledare. Orsaken är att de funnit ett gemensamt språk med SUKP:s ledare i sin inställning till marxismen-leninismen och världsrevolutionen och att SUKP-ledarnas revisionistiska och söndrande linje tillgodoser den amerikanska imperialismens kontrarevolutionära behov.

Bourgeoisin förstår, som Lenin sade, ”att de ledare inom arbetarrörelsen, vilka tillhör den opportunistiska riktningen, bättre försvarar bourgeoisin än borgarna själva”. (Tal på Kommunistiska internationalens II kongress den 19 juli 1920 om det internationella läget och Kommunistiska internationalens huvuduppgifter, *Samlade skrifter i urval*, bd 17, sid 226.) De imperialistiska herrarna lämnar med glädje åt SUKP:s ledare att röja vägen för förintandet av den proletära världsrevolutionens sak.

Efter att ha framkallat en allvarlig fara för splittring inom den internationella kommunistiska rörelsen försöker SUKP:s ledare att skjuta skulden ifrån sig och smädar Kinas kommunistiska parti och andra marxist-leninistiska partier såsom skyldiga till ”splittring” och ”sektarism” och fabricerar en hop anklagelser mot dem.

Här anser vi nödvändigt att ta upp några av deras främsta lögner och att vederlägga dessa en efter en.

Vederläggning av anklagelsen för sovjetfientlighet

SUKP:s ledare anklagar alla som reser motstånd emot och kritiserar deras revisionism och splittrarverksamhet för att vara sovjetfiender. Detta är en förfärlig anklagelse. Att bekämpa det första socialistiska landet i världen och det parti som bildades av den store Lenin – vilken oförsämdhet!

Men vi råder SUKP:s ledare att inte försöka spela teater. Anklagelse för sovjetfientlighet kan aldrig träffa oss.

Vi råder också SUKP:s ledare att inte falla i farstun för sig själva. Anklagelsen för sovjetfientlighet kan aldrig tysta marxist-leninister.

Tillsammans med alla andra kommunister och revolutionära folk världen över har vi kinesiska kommunister alltid hyst en uppriktig beundran och kärlek för det stora sovjetfolket, sovjetstaten och Sovjetunionens kommunistiska parti. För det var Sovjetunionens folk som under ledning av

⁸ ”The International Situation and Our Tasks”, resolution antagen av den trotskistiska så kallade Fjärde Internationalens återföreningskongress i juni 1963. Införd i *Fourth International*, nr 17, oktober-december 1963, sid 47.

⁹ ”The New Stage of the Russian Revolution and the Crisis of Stalinism”, resolution antagen av ett möte med Nationalkommittén för Förenta staternas trotskistiska Socialistiska arbetarparti den 13-15 april 1956. Publicerat i *The 20th congress (CPSU) and World Trotskyism*, New Park Publications Ltd, London 1957, sid 36.

¹⁰ ”The Repercussions of the 22nd Congress of the CPSU”, resolution antagen av den trotskistiska s k Fjärde Internationalens internationella sekretariat den 5 december 1961. Publicerad i *Fourth International*, nr 14, winter-issue, 1961-62, sid 25.

Lenins parti tände Oktoberrevolutionens segrande fackla, inledde den proletära världsrevolutionens era och under de år som följde marscherade främst på vägen till kommunismen. Det var Sovjetunionens kommunistiska parti och sovjetstaten som under Lenins och Stalins ledning genomförde en marxist-leninistisk inrikes- och utrikespolitik, vann framgångar utan -motstycke i det socialistiska uppbygget, lämnade det största bidraget till segern i kriget mot fascismen och gav internationalistiskt stöd åt proletariatets och det arbetande folkets revolutionära kamp i alla andra länder.

Inte långt före sin död sade Stalin:

...fick det av broderpartiernas representanter, som hänfördes av vårt partis tapperhet och framgångar, namnet den revolutionära arbetarrörelsens 'stötbrigad'. Därmed gav de uttryck åt den förhoppningen, att 'stötbrigadens' framgångar skulle underlätta läget för de folk, som försmäktar under kapitalismens förtryck. Jag tror, att vårt parti har infriat dessa förhoppningar... (J. V. Stalin, Tal på 19:e partikongressen, 14 oktober 1952, *Dokument från SUKP(b):s 19:e partikongress*, Oktoberförlaget, Stockholm 1974, sid 140.)

Han hade rätt då han sade att det av Lenin uppbyggda sovjetiska partiet motsvarat alla kommunisters förhoppningar. Sovjetpartiet var värdigt den beundran och det stöd som det vann från alla broderpartier, det kinesiska kommunistiska partiet medräknat.

Men med början från 20:e kongressen, har SUKP:s ledare med Chrusjtjov i spetsen riktat våldsamma angrepp mot Stalin och slagit in på revisionismens väg. Är det möjligt att säga att de motsvarat alla kommunisters förhoppningar? Nej, det är det inte.

I sitt *Förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje* har Kinas kommunistiska partis Centralkommitté framhållit att det är ett gemensamt krav från folken i det socialistiska lägrets länder samt från det internationella proletariatet och arbetande folket att alla kommunistiska partier i det socialistiska lägret ska:

1. hålla fast vid den marxist-leninistiska linjen och föra en riktig marxist-leninistisk inrikes- och utrikespolitik;
2. befästa den proletära diktaturen och det av proletariatet ledda förbundet mellan arbetare och bönder samt föra revolutionen framåt till slutet på de ekonomiska, politiska och ideologiska fronterna.
3. främja de breda massornas initiativ och skaparförmåga, genomföra det socialistiska uppbygget på ett planmässigt sätt, utveckla produktionen, förbättra folkets försörjning och stärka det nationella försvaret;
4. stärka det socialistiska lägrets enhet på marxismen-leninismens grund och stödja andra socialistiska länder på grundval av den proletära internationalismen;
5. bekämpa den imperialistiska aggressions- och krigspolitiken och försvara världsfreden;
6. bekämpa den antikommunistiska, antifolkliga och kontrarevolutionära politik som förs av reaktionärerna i alla länder och
7. bistå de förtryckta klasserna och nationerna i världen i deras revolutionära kamp.

Det tillägger, att de kommunistiska partierna i det socialistiska lägret "är skyldiga såväl sina egna folk som det internationella proletariatet och arbetande folket att uppfylla dessa krav".

Men SUKP:s ledare har i stället vänt ryggen till dessa krav, svikit broderpartiernas förhoppningar och genomfört en revisionistisk och söndrande linje. Detta är ett brott, inte blott mot det inter-

nationella proletariatets och arbetande folkets intressen, utan också mot SUKP:s, sovjetstatens och sovjetfolkets egna intressen.

Det är inga andra än SUKP:s ledare med Chrusjtjov i spetsen som är sovjetfientliga.

SUKP:s ledare har fullständigt förnekat Stalin och målat en mörk och hemsk bild av den första proletära diktaturen och det första socialistiska samhället. Vad är detta, om inte sovjetfientligt?

SUKP:s ledare har proklamerat avskaffande av proletariatets diktatur, förändrat SUKP:s proletära karaktär och öppnat slussportarna för kapitalistiska krafter i Sovjetunionen. Vad är detta, om inte sovjetfientligt?

SUKP:s ledare eftersträvar samarbete mellan Förenta staterna och Sovjetunionen och söker oförtröttligt ställa sig in hos den amerikanska imperialismen samt har därigenom vanärat den stora Sovjetunionen. Vad är detta, om inte sovjetfientligt?

SUKP:s ledare genomför en stormaktschauvinistisk politik och behandlar socialistiska broderländer som vasallstater samt har därmed skadat Sovjetunionens anseende. Vad är detta, om inte sovjetfientligt?

SUKP:s ledare hindrar och bekämpar andra folks revolutionära kamp och uppträder som imperialismens och neokolonialismens försvarare och har därmed besudlat det leninska partiets ärorika internationalistiska traditioner. Vad är detta, om inte sovjetfientligt?

Kort sagt, SUKP:s ledares handlingar har dragit stor skam över den stora Sovjetunionen och SUKP och allvarligt skadat sovjetfolkets grundläggande intressen. De är alltigenom sovjetfientliga handlingar.

Under dessa omständigheter är naturligtvis Kinas kommunistiska parti och andra marxist-leninistiska partier och marxist-leninister nödsakade att underkasta SUKP-ledarnas revisionistiska och söndrande linje en allvarlig kritik i syfte att försvara marxismen-leninismens renhet och den internationella kommunistiska rörelsens renhet samt att upprätthålla den proletära internationalismens princip. Vi bekämpar endast de revisionistiska och söndrande misstag som SUKP:s ledare är skyldiga till. Och detta gör vi för att försvara det av Lenin grundade SUKP och skydda Sovjetunionens, det första socialistiska landets, och sovjetfolkets grundläggande intressen. Hur kan detta kallas sovjetfientligt?

Huruvida man försvarar eller bekämpar Sovjetunionen beror på huruvida man verkligen försvarar eller inte försvarar marxismen-leninismens linje och den proletära internationalismens princip och på huruvida man verkligen försvarar eller inte försvarar det sovjetiska partiets, sovjetstatens och sovjetfolkets grundläggande intressen. Att göra SUKP:s ledare till föremål för allvarlig kritik för deras revisionism och splittringsverksamhet, är att försvara Sovjetunionen. Att å andra sidan, såsom SUKP:s ledare, genomföra en revisionistisk och söndrande linje är i verkligheten att bekämpa Sovjetunionen. Och att kopiera denna felaktiga linje eller att böja sig för den, är i verkligheten inte att försvara Sovjetunionen utan att hjälpa SUKP:s ledare att skada sovjetfolkens grundintressen.

Här vill vi påminna om den hållning Lenin under 20:e århundradets första decennier intog till Tysklands socialdemokratiska partis ledare. Tysklands socialdemokratiska parti var då det största och inflytelserikaste partiet i Andra Internationalen. Men så snart Lenin upptäckte opportunisten bland dess ledare, gjorde han klart för de ryska socialdemokraterna att de inte borde ta ”de minst glänsande sidorna hos den tyska socialdemokratin som ett efterföljansvärt exempel”. (Den internationella socialistiska kongressen i Stuttgart, *Samlade skrifter i urval*, bd 7, sid 375.) Han uttalade vidare:

Om vi vill verka i Marx' anda och hjälpa de ryska socialisterna att motsvara de krav arbetarrörelsens nuvarande uppgifter ställer på dem, måste vi oförskräckt och öppet kritisera de tyska ledarnas misstag. (Förord till Voinovs /A. V. Lunacharskys/ broschyr om partiets hållning till fackföreningarna, *Collected Works*, FLPH, Moskva 1962, vol 13, sid 165.)

I den anda som talar ur dess ord av Lenin vill vi säga till SUKP:s ledare: Om ni inte rättar era revisionistiska misstag, kommer vi att fortsätta att kritisera er, ”oförskräckt och öppet”, SUKP: s, sovjetstatens och sovjetfolkets intresse och i det socialistiska lägre och den internationella kommunistiska rörelsens intresse samt för deras enhets skull.

Anklagelsen för att vilja ta ledningen vederlägges

SUKP:s ledare ser bakom vår kritik och vår kamp mot deras revisionistiska och söndrande linje en önskan att ”gripa ledningen”.

För det första har vi några frågor att ställa till SUKP:s ledare. Ni säger att vi vill gripa ledningen. Från vem? Vem har ledningen nu? Finns det i den internationella kommunistiska rörelsen något sådant som en ledning, som bestämmer över alla broderpartierna? Och ligger denna ledning i era händer?

Uppenbarligen betraktar SUKP:s ledare sig själva som naturliga ledare, som kan bestämma över alla broderpartier. Enligt deras logik utgör deras program, resolutioner och uttalanden ofelbara lagar. Varje yttrande och varje ord av Chrusjtjov är kejsrerliga edikt, hur felaktiga och absurda de än må vara. Alla broderpartier måste undergivet lyssna och lyda och är absolut förbjudna att kritisera eller gå emot dem. Detta är rena rama tyranniet. Det är rena, skära feodala enväldshärskarideologin.

Vi måste emellertid säga SUKP:s ledare att den internationella kommunistiska rörelsen inte är någon feodal klick. Alla broderpartierna är, vare sig de är stora eller små, nybildade eller gamla, och vare sig de innehar makten eller ej, självständiga och jämlika. Inget möte med broderpartierna och ingen av dem antagen enhällig överenskommelse har någonsin stipulerat att det finns överordnade och underordnade partier, ett parti som leder och andra partier som leds, ett parti som är fader och andra partier som är dess söner eller att SUKP:s ledare är de högsta styresmännen över övriga broderpartier.

Den internationella proletära rörelsens historia visar att proletariatet och dess parti i ett eller annat land till följd av revolutionens oregelmsässiga utveckling under ett särskilt historiskt skede marscherat i spetsen för rörelsen.

Marx och Engels framhöll att fackföreningsrörelsen i Storbritannien och den franska arbetarklassens politiska kamp efter varandra utgjorde den internationella proletära rörelsens förtrupp. Efter Pariskommunens nederlag sade Engels att ”de tyska arbetarna för ögonblicket ställts i den proletära kampens förtrupp”. Han fortsatte:

Hur länge händelserna kommer att låta dem stanna kvar på denna hederspost kan man inte förutsätta... men framför allt gäller det att bevara den äkta internationella andan, som inte tillåter någon patriotisk chauvinism att uppkomma och som med glädje hälsar varje nytt steg i den proletära rörelsen, likgiltigt från vilken nation det utgår. (Efterord till upplagan 1875, *Tyska bondekriget*, Frams förlag, Sthlm 1923, sid 42-43.)

I början av innevarande århundrade tog den ryska arbetarklassen, som då stod i den internationella proletära rörelsens främsta led, hem segern i den proletära revolutionen för första gången i historien.

Lenin sade år 1919:

För en tid – självfallet endast för en kort tid – har hegemonin inom den revolutionära proletära internationalen övergått till ryssarna, liksom den under olika perioder av nittonde århundradet var hos engelsmännen, sedan hos fransmännen och därefter hos tyskarna. (Tredje internationalen och dess plats i historien, *Valda verk*, bd II, andra delen, sid 205.)

”Förtruppen”, som Engels talade om, och ”hegemonin”, som Lenin nämnde, innebär på inget sätt att ett parti som befinner sig i den internationella arbetarrörelsens främsta led kan kommendera de övriga eller att de övriga partierna måste lyda detta parti. När Tysklands socialdemokratiska parti stod i rörelsens förtrupp, sade Engels att ”det har ingen rätt att tala i det europeiska proletariatets namn och särskilt ingen rätt att säga något oriktigt”. (Engels to A. Bebel, March 18-28, 1875, *Selected Correspondence of Marx and Engels*, FLPH, Moskva, sid 354.) När det ryska bolsjevikpartiet befann sig i förtruppen sade Lenin: ”...med hänsynstagande till alla utvecklingsstadier i andra länder bör vi inte dekretera någonting från Moskva”. (Referat om partiprogrammet, *Valda verk*, bd II, andra delen, sid 158-59.)

Den position i förtruppen som Engels och Lenin behandlar förblir inte oförändrad under lång tid utan skiftar i enlighet med de förändrade förhållandena. Denna omskiftning beror inte på någon individs eller något partis subjektiva önsningar utan på de förhållanden som historien skapar. Om förhållandena förändras, kan andra partier komma fram i rörelsens förtrupp. När ett parti, som tidigare innehaft ställningen som förtrupp, slår in på revisionismens väg förverkar det oundvikligen denna ställning trots faktum att det varit det största partiet och utövat det största inflytandet. Tysklands socialdemokratiska parti var ett klart exempel på den saken.

Under en period av den internationella kommunistiska rörelsens historia utövade Kommunistiska internationalen centraliserad ledning av de kommunistiska partierna i världen. Den spelade en stor historisk roll genom att den främjade upprättande och tillväxt av kommunistiska partier i många länder. Men när de kommunistiska partierna mognat och den internationella kommunistiska rörelsens läge blev mera komplicerat, upphörde den centraliserade ledningen från Kommunistiska Internationalens sida både att vara möjlig och nödvändig. År 1943 uttalade Kommunistiska Internationalens exekutivkommittés presidium i en resolution, vari den föreslog att Kornintern skulle upplösas:

...i den mån som enskilda länders såväl inrikespolitiska som utrikespolitiska läge blir mera komplicerat, skulle det möta oöverstigliga svårigheter att lösa problemen för arbetarrörelsen i varje land genom något slag av internationellt centrum.

Händelserna har visat att denna resolution svarade mot verkligheten och var riktig.

I den nuvarande internationella kommunistiska rörelsen kan frågan, om vem som har rätt att leda vilken, helt enkelt inte ställas. Broderpartierna bör vara självständiga och fullständiga jämställda, och på samma gång bör de vara eniga. I frågor av gemensamt intresse bör de uppnå samstämmighet i åsikter genom rådplägningar, och de bör samordna sina aktioner i kampen för gemensamma mål. Dessa principer, som är vägledande för förhållandena broderpartier emellan, är klart utformade i 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande.

Det är ett flagrant brott mot dessa i Deklarationen och Uttalandet nedlagda principer då SUKP: s ledare betraktar sig själva som den internationella kommunistiska rörelsens ledare och behandlar alla broderpartier som sina underlydande.

Till följd av sina olika historiska bakgrunder befinner sig broderpartierna givetvis i skilda lägen. De partier som segrat i sina revolutioner skiljer sig från dem som ännu inte gjort det, och de som vunnit sin seger tidigt skiljer sig från dem som segrat senare. Men dessa skillnader betyder endast att de segerrika partierna, och särskilt de partier som segrat tidigare, har att påta sig ett större

internationalistiskt ansvar genom att stödja övriga broderpartier, och de har absolut ingen rätt att dominera de andra broderpartierna.

Sovjetunionens kommunistiska parti byggdes upp av Lenin och Stalin. Det var det första partiet som vann seger för den proletära revolutionen, förverkligade proletariatets diktatur och tog itu med det socialistiska uppbygget. Det var bara logiskt att SUKP skulle föra Lenins och Stalins revolutionära tradition vidare, påta sig ett större ansvar för att stödja andra broderpartier och broderländer och stå i den internationella kommunistiska rörelsens främsta led.

Med hänsyn tagen till dessa historiska omständigheter uttryckte Kinas kommunistiska parti en uppriktig förhoppning att Sovjetunionens kommunistiska parti skulle axla denna ärorika historiska upp k ft. Vid 1957 års möte i Moskva med broderpartierna betonade vår delegation att Sovjetunionen borde stå i spetsen för det socialistiska lägret. Skälet härtill var att SUKP:s ledare, även om de begått en del misstag, dock slutligen accepterade Moskvadeklarationen som enhälligt antogs av broderpartierna. Vårt förslag, om att det socialistiska lägret borde ha Sovjetunionen i spetsen, skrevs in i Deklarationen.

Vi anser att detta med att ställa ett parti i spetsen inte motsäger principen om broderpartiernas jämlikhet. Det innebär inte att SUKP har någon rätt att kontrollera andra partier. Vad det innebär är att SUKP på sina skuldror bär större ansvar och förpliktelser.

SUKP:s ledare har emellertid inte varit nöjda med ställningen i ”spetsen”. Chrusjtjov har beklagat sig över den vid många tillfällen. Han sade: ”Vad ger oss 'i spetsen' materiellt? Det ger oss varken mjölk eller smör, varken potatis eller grönsaker eller bostäder. Kanske det ger oss något moraliskt? Ingenting alls.”¹¹ Senare sade han: ”Vad har vi för nytta av 'i spetsen'? Åt helvete med det!”¹²

SUKP:s ledare säger att de inte har någon önskan efter ställningen ”i spetsen”. Men i praktiken kräver de privilegiet att vara herrar över alla broderpartierna. De kräver inte av sig själva att de ska vara den internationella kommunistiska rörelsens förtrupp vid genomförandet av den marxist-leninistiska linjen och uppfyllandet av sin proletära internationalistiska skyldighet, men de fordrar att alla broderpartier ska lyda deras taktpinne och följa dem på revisionismens och splittringens väg.

Genom att slå in på revisionismens och splittringens väg har SUKP:s ledare automatiskt förverkat ställningen som ”spets” i den internationella kommunistiska rörelsen. Om de nu ska betraktas som förtrupp så kan det endast vara som revisionisternas och splittrarnas förtrupp.

Den fråga som i dag står inför alla kommunister och inför hela den internationella kommunistiska rörelsen är inte vem som ska leda vilken, utan huruvida man ska hålla fast vid marxismen-leninismen och den proletära internationalismen eller foga sig under SUKP-ledarnas revisionism och splittringsverksamhet. Genom att sprida förtal om att vi vill gripa ledningen fordrar SUKP-ledarna i verkligheten att alla broderpartier, vårt inberäknat, ska böja sig för deras revisionistiska och söndrande ledning.

¹¹ Chrusjtjovs tal vid den bankett som gavs för delegationer från broderpartierna i de socialistiska länderna den 4 februari 1960.

¹² Chrusjtjovs tal vid mötet med delegaterna från tolv broderpartier i Bukarest den 24 juni 1960.

Vederläggning av anklagelsen för att motverka majoritetens vilja och bryta den Internationella disciplinen

I de angrepp SUKP:s ledare sedan 1960 riktat mot Kinas kommunistiska parti har det mycket ofta tillgripit anklagelsen att vi ”motverkar majoritetens vilja” och ”bryter den internationella disciplinen”.

Vid Bukarestmötet i juni 1960 gjorde SUKP:s ledare ett överraskande angrepp mot Kinas kommunistiska parti genom att dela ut sitt Informationsbrev, som attackerade det kinesiska partiet, och sitt försök att tvinga det till underkastelse genom att ställa upp en majoritet emot det. Detta försök lyckades inte. Men efter mötet förde de fram argumentet att minoriteten måste böja sig för majoriteten i förhållandena broderpartierna emellan och krävde, under förevändning att delegater från tjugtals partier hade vänt sig emot KKP:s åsikter, att vi skulle respektera ”de åsikter och en vilja som enhälligt uttryckts”.

Detta felaktiga argument vederlades av KKP:s Centralkommitté i dess brev av den 10 september 1960, vilket utgjorde ett svar på SUKP:s Centralkommittés brev. Det framhöll

. . . då det gäller marxismen-leninismens grundprinciper kan frågan om exakt vem som har rätt och vem som har fel inte i varje särskilt fall bedömas med utgångspunkt från vem som har majoriteten. Sanningen är, när allt kommer omkring, sanning. Villfarelse kan inte förvandlas till sanning i kraft av en tillfällig majoritet, och inte heller kan sanningen förvandlas till villfarelse därför att den tillfälligtvis befinner sig i minoritet.

Likväl återkom SUKP:s Centralkommitté i sitt brev av den 5 november 1960 med vanföreställningen om att minoriteten ska böja sig för majoriteten i den internationella kommunistiska rörelsen. Den citerade ett avsnitt ur Lenins artikel ”De 'sju' i duman” och anklagade KKP, sägandes att ”den, som inte vill respektera den mening som majoriteten av broderpartierna hyser, riktar sig i grund och botten mot den internationella kommunistiska rörelsens enhet och solidaritet”.

Vid Moskvamötet med broderpartierna år 1960 vederlade KKP:s delegation än en gång SUKP-ledarnas vanföreställning. Den förklarade, att det är fullständigt felaktigt att tillämpa principen om minoritetens underkastelse för majoriteten på förhållandena mellan broderpartierna under de i dag rådande förhållandena, då en centraliserad ledning, sådan som den Kornintern utövade, varken existerar eller är önskvärd. Inom ett parti bör man iaktta principen om att minoriteten ska vara underkastad majoriteten och de lägre partiinstanserna de högre. Men den kan inte tillämpas på förhållandena mellan broderpartierna. I sina inbördes förhållanden bevarar vart och ett av broderpartierna sin självständighet och enar sig samtidigt med alla de övriga. Här existerar inte det förhållandet under vilket minoriteten ska böja sig för majoriteten och än mindre det förhållandet under vilket en lägre partiinstans ska böja sig för en högre. Enda sättet att behandla problem av gemensamt intresse för broderpartierna är att hålla diskussioner och uppnå enhälliga överenskommelser i överensstämmelse med principen om överläggning.

KKP:s delegation framhöll att SUKP:s Centralkommitté, då den i sitt brev gick in för principen om att minoriteten ska böja sig för majoriteten, uppenbarligen förkastat principen om att uppnå samstämmighet genom överläggning. Vår delegation frågade: ”På vilka över-partistadgar grundar sig SUKP:s Centralkommitté, då den går in för denna organisationsprincip? När och var har de kommunistiska partierna och arbetarpartierna i alla länder någonsin antagit dessa över-partistadgar?”

KKP:s delegation övergick därefter till att avslöja det knep SUKP:s Centralkommitté använt sig av då den i sitt citat ur ett avsnitt ur Lenins artikel ”De 'sju' i duman”, vilket behandlar läget i det ryska socialdemokratiska partiet, medvetet utelämnat ordet ”ryska” i syfte att utsträcka den inom varje parti gällande principen, att minoriteten ska böja sig för majoriteten, till förhållandena broderpartierna emellan. KKP:s delegation uttalade vidare:

...inte ens inom ett parti, där principen om att minoriteten ska böja sig för majoriteten organisatoriskt måste följas, kan det i frågor rörande ideologisk uppfattning alltid sägas att rätt kan skiljas från fel med utgångspunkt från vilken som är majoritetens respektive minoritetens uppfattning. Just i denna artikel, ”De 'sju' i duman”, fördömde Lenin strängt den föraktliga handling som de sju likvidatorerna i partifractionen i duman begick, då de utnyttjade en majoritet på en röst till att undertrycka marxisterna som var i minoritet. Lenin framhöll att ehuru de sju likvidatorerna utgjorde majoriteten kunde de omöjligt företräda den eniga viljan, de enhälliga resolutionerna och den enhetliga taktiken hos majoriteten av de avancerade och medvetna ryska arbetarna, som var organiserade på ett marxistiskt sätt, och att därför alla rop på enhet var rena hyckleriet. ”De sju partilösa önskar uppsluka de sex marxisterna och kräver att detta ska kallas 'enhet’.” (*Samlade verk*, ryska uppl, bd 19, sid 407.) Han framhöll i fortsättningen att det var just dessa sex marxister i partigruppen i duman som handlade i överensstämmelse med viljan hos proletarietets majoritet och att enheten kunde bevaras endast om de sju ledamöterna ”avstår från sin undertryckningspolitik”. (A a, sid 425.)

KKP:s delegation fortsatte och påpekade att Lenins ord visar:

...att inte ens inom en partigrupp majoriteten alltid har rätt, att det tvärtom ibland är majoriteten som måste ”avstå från undertryckningspolitik” om enheten ska kunna bevaras, och detta är framför allt fallet då det gäller förhållandet mellan broderpartier. Kamraterna i SUKP:s Centralkommitté citerade förhastat ett avsnitt från Lenin utan att helt ha förstått dess innebörd. Dessutom uteslöt de avsiktligt ett viktigt ord. men likväl misslyckades de i sitt syfte.

Vi har citerat rätt mycket ur ett tal, som en medlem av KKP:s delegation höll vid 1960 års möte i Moskva, för att visa att SUKP-ledarnas absurda anklagelse om att vi ”motverkar majoritetens vilja”, blev fullständigt vederlagd av oss redan för flera år sedan. Det var just därför att Kinas kommunistiska parti och andra broderpartier vände sig emot denna vanföreställning som principen om att enstämmighet ska uppnås genom överläggningar broderpartierna emellan blev inskriven i 1960 års Uttalande.

Likväl fortsätter SUKP-ledarna även nu med sina högljudda krav på att ”minoriteten ska böja sig för majoriteten”. Detta kan endast innebära att de vill förneka samtliga broderpartiers självständighet och jämlikhet och slopa principen om att enstämmighet ska uppnås genom överläggningar. De försöker med ”majoriteten” som förevändning, tvinga vissa broderpartier att böja sig för deras vilja och att utnyttja den skenbara övervikt de därmed förskaffat sig till att angripa marxist-leninistiska broderpartier. Dessa deras handlingar är sekteristiska och söndrande och kränker Deklarationen och Uttalandet.

Om man i dag talar om en internationell disciplin som är bindande för alla kommunistiska partier kan detta endast betyda iakttagande av de principer, som är vägledande för förhållandena broderpartier emellan, sådana de utformats i Deklarationen och Uttalandet. Vi har anfört en hel mängd fakta som bevisar att dessa principer överträtts av SUKP-ledarna själva.

Om SUKP-ledarna envisas med att skilja mellan ”majoritet” och ”minoritet”, vill vi gärna fullt öppet säga dem att vi inte erkänner deras majoritet. Den majoritet ni stöder er på är en falsk majoritet. Den verkliga majoriteten är inte på er sida. Är det sant att medlemmarna av de broderpartier som håller fast vid marxismen-leninismen befinner sig i minoritet i den internationella kommunistiska rörelsen? Ni och era anhängare har i hög grad fjärrat er från massorna, så hur

kan den stora massa av partimedlemmar och människor som ogillar er felaktiga linje räknas som en del av er majoritet?

Huvudfrågan är denna: Vem står samman med folkets breda massor? Vem företräder deras grundintressen? Och vem återspeglar deras revolutionära vilja?

År 1916 sade Lenin om läget i Tysklands socialdemokratiska parti:

Liebnecht och Rühle är bara 2 mot 108. Men dessa två företräder miljoner människor, de exploaterade massorna, den stora majoriteten av befolkningen, mänsklighetens framtid, revolutionen som växer och mognar med varje dag som går. De 108 representerar endast krypdjursandan hos en liten handfull av bourgeoisins lakejer bland proletariatet. (Ett öppet brev till Boris Souvarine, *Samlade verk*, 4:e ryska upplagan, bd 23, sid 190-91.)

I dag kräver mer än 90 procent av världens befolkning revolution, däri medräknade de som ännu inte är men småningom kommer att bli politiskt medvetna. Den verkliga majoriteten består av de revolutionära marxist-leninistiska partierna och marxist-leninisterna, som representerar folkens grundläggande intressen, och inte av den handfull revisionister som förrått dessa intressen.

Vederläggningen av anklagelsen för att understödja partifientliga grupper inom broderpartierna

I sitt öppna brev framför SUKP:s ledning den lögnaktiga anklagelsen att ”Ledningen för Kinas kommunistiska parti organiserar och stöder olika partifientliga renegatgrupper, som uppträder mot de kommunistiska partierna i USA, Brasilien, Italien, Belgien, Australien och Indien.”

Vilka är fakta?

Faktum är att den splittring som under de senaste åren skett inom vissa kommunistiska partier huvudsakligen är följd av att SUKP:s ledare tvångsmässigt tillämpat sin revisionistiska och söndrande linje.

Ledarna för vissa kommunistiska partier har fört den revolutionära rörelsen i sina länder vilse och åsamkat den revolutionära rörelsen allvarliga förluster antingen därför, att de godtagit den revisionistiska linje som påtvingats dem av SUKP:s ledare, eller till följd av att deras egen revisionistiska linje understöts av SUKP:s ledare. Genom att följa SUKP:s ledare och slå på trumman för dem i kampen mellan de två linjerna inom den internationella kommunistiska rörelsen, har de skadligt inverkat på rörelsens enhet. Detta framkallar oundvikligen ett vida spritt missnöje inom deras egna partier och motstånd och opposition från marxist-leninisterna inom dessa.

Efterapande SUKP:s ledare praktiserar deras anhängare en söndrande politik inom sina egna partier. De kränker den demokratiska centralismens princip, förbjuder normal diskussion inom partiet om meningsskiljaktigheter rörande partiets linje och av de stora problem som den internationella kommunistiska rörelsen står inför. Dessutom bannlyser, angriper och till och med utesluter de orättmätigt kommunister som håller fast vid principerna. Som en följd härav får kampen mellan de två linjerna inom partierna oundvikligen en särskilt skarp form.

Väsentligen rör sig kampen inom dessa kommunistiska partier om huruvida man ska följa den marxist-leninistiska eller den revisionistiska linjen och huruvida man, ska göra det kommunistiska partiet till ett verkligt avantgarde för proletariatet och ett verkligt revolutionärt parti eller förvandla det till en bourgeoisins tjänare och en variant av det socialdemokratiska partiet.

I det öppna brevet presenterar SUKP:s ledare en förvriden bild av kampen inom de kommunistiska partierna i Förenta staterna, Brasilien, Italien, Belgien, Australien och Indien. De smädar i de mest illvilliga vändningar de marxist-leninister som angripits och bannlysts av revisionistgrupperna inom sina egna partier.

Är det möjligt för SUKP:s ledare att dölja eller ändra sanningen om kampen inom dessa kommunistiska partier genom att kalla vitt för svart och svart för vitt? Nej. Det kan de sannerligen inte.

Ta till exempel den inre partistriden i Belgiens kommunistiska parti.

Meningsskiljaktigheterna har under en lång tid existerat inom Belgiens kommunistiska parti. Striden inom partiet har skärpts allt efter som den ursprungliga ledande gruppen sjunkit allt djupare i revisionismens träsk och övergivit marxismen-leninismen och den proletära internationalismen.

Under den kontrarevolutionära revolten i Ungern gick revisionistgruppen i Belgiens kommunistiska parti så långt att den utsände ett uttalande vari den fördömde Sovjetunionen för att den bistod Ungerns arbetande folk med att slå ned revolten.

Denna revisionistgrupp vände sig emot det kongolesiska folkets väpnade motstånd mot de belgiska kolonialisternas blodiga förtryck och stödde de amerikanska imperialisterna, då dessa gick in för att utnyttja Förenta Nationerna till att ingripa emot och undertrycka den nationella oavhängighetsrörelsen i Kongo. Den stoltserade skamlöst med att den var den första att appellera till Förenta Nationerna ”med begäran om snabbt och fullständigt genomförande av Förenta Nationernas beslut”.¹³

Den lovordade Titoklickens revisionistiska program och sade att det ”innehåller idéer som berikar marxismen-leninismen”.¹⁴

Den smutskastade 1960 års Uttalande och sade att dess innehåll var rörigt och att det ”på var tjugonde rad kommer en sats som motsäger den allmänna linjen i Uttalandet”.¹⁵

Under de belgiska arbetarnas stora strejk i slutet av 1960 och början av 1961 undergrävde revisionistgruppen deras kampvilja genom att brännmärka deras motstånd mot polisens och gendarmernas undertryckningsåtgärder som ”förhastade och oansvariga handlingar”.¹⁶

Inför dessa förräderier mot den belgiska arbetarklassens och det internationella proletariats intressen var det bara naturligt att de belgiska marxist-leninisterna med kamrat Jaques Grippa i spetsen förde en allvarlig kamp mot denna revisionistgrupp. De har avslöjat och vederlagt revisionistgruppens fel inom partiet och har med fasthet stått emot och bekämpat dess revisionistiska linje.

Det är sålunda klart att striden inom det belgiska partiet är en strid mellan den marxist-leninistiska och den revisionistiska linjen.

¹³ Ernest Burnelles intervjuuttalande i Kongofrågan för *L'Humanités* korrespondent, *Le Drapeau Rouge* (Belgiens kommunistiska partis huvudorgan) den 26 juli 1960.

¹⁴ ”Belgiens kommunistiska parti och Jugoslaviens kommunisters förbunds kongress”, *Le Drapeau Rouge*, den 22 april 1958.

¹⁵ Tal av Jean Blume på Bryssel Federationens kongress den 3 december 1961, citerat av Jacques Grippa i ”För partiets marxist-leninistiska enhet och för den internationella kommunistiska rörelsens marxist-leninistiska enhet”, *Le Drapeau Rouge*, den 22 februari 1962.

¹⁶ [16]. Jean Blume ”För en fullständig och snabb seger: två kommunistiska förslag”, *Le Drapeau Rouge*, den 29 december 1960.

Hur har den revisionistiska gruppen i Belgiens kommunistiska parti förfarit i denna inre partistrid? Den har genomfört en sekteristisk och söndrande politik och på orättmätigt sätt angripit och bannlyst de kommunisterna som ståndaktigt intagit en principiell marxist-leninistisk ståndpunkt. Vid Belgiens kommunistiska partis 14:e kongress vägrade de att låta kamrat Jacques Grippa och andra kamrater få ordet, och utan hänsyn till den starka oppositionen bland medlemmarna förklarade de dem stadgestridigt uteslutna ur partiet.

Det är under dessa omständigheter som de belgiska marxist-leninister, vilka med kamrat Jacques Grippa i spetsen slår vakt om den revolutionära linjen, med fasthet bekämpa den ursprungliga ledningens revisionistiska och söndrande linje och kämpa för att återuppbygga det belgiska kommunistiska partiet. Är inte deras handlingar alldeles riktiga och oklanderliga?

Genom att öppet stödja den revisionistiska gruppen i Belgiens kommunistiska parti och uppmuntra den att angripa och bannlysa de belgiska marxist-leninisterna har SUKP:s ledning avslöjat sig själv som splittringsmakare i broderpartierna.

Vad Indiens kommunistiska parti beträffar är läget ännu allvarligare.

I ”En spegel för revisionister” som Folkdets Dagblads redaktion offentliggjorde den 9 mars 1963 framhöll vi med stöd av en rikedom av fakta att renegatklickerna med Dange i spetsen förrätt marxismen-leninismen och den proletära internationalismen, förrätt det indiska proletariats och folkets revolutionära sak och slagit in på nationalchauvinismens och klasskapitulatens väg. Denna klick har tillvällat sig ledningen i Indiens kommunistiska parti och har i överensstämmelse med de stora indiska kapitalisternas och godsägarnas vilja förvandlat, partiet till en lakej åt Nehruregeringen som representerar deras intressen.

Vad har hänt med Indiens kommunistiska parti sedan dess?

Nu kan envar se att Dangeklickerna fortfarande går förräderiets väg. Den förespråkar alltjämt klassarbete och hävdar att socialismen i Indien ska förverkligas genom Nehruregeringen. Den gav aktivt stöd åt Nehruregeringens väldiga budgetanslag till upprustning och krigsförberedelser och dess åtgärder för att skinna folket. I augusti 1963 saboterade Dangeklickerna den stora strejk som en miljon människor i Bombay förde mot Nehruregeringens hänsynslösa skattepolitik. Den försökte hindra avhållandet av ett massmöte i Calcutta, vid vilket över etthundratusen människor slöt upp kring kravet på frigivning av de fängslade kommunisterna. Den fortsätter sin frenetiska kinafientliga verksamhet och stödjer Nehruregeringens expansionspolitik. Den följer Nehruregeringens politik att leja ut sig till den amerikanska imperialismen.

Allt efter som deras karaktär av renegater blir uppenbar, möter Dange & Co växande opposition och motstånd från de breda leden i Indiens kommunistiska parti. Allt flera indiska kommunisterna ser nu klart att Dange & Co är rena fördärvet för Indiens kommunistiska parti och den indiska nationen. De kämpar nu för att återupprätta partiets ärorika revolutionära kamptraditioner. De är det indiska proletariats och det indiska folkets verkliga företrädare och hopp.

SUKP:s ledare väsnas om att Kinas kommunistiska parti understödjer ”avfallingar” och ”renegater”, men det är de själva som stöder sådana utstuderade avfallingar och renegater som Dange & Co.

SUKP:s ledare fördömer kommunisterna i många länder som vågar bekämpa revisionism och splittring såsom ”avfallingar”, ”renegater” och ”partifientliga element”. Men vad är det dessa kommunisterna gjort? Ingenting annat än att de hållit fast vid marxismen-leninismen och krävt ett revolutionärt parti och en revolutionär linje. Tror verkligen SUKP:s ledare att deras smädelser kan skrämja dessa marxist-leninister, förmå dem att uppge sin kamp för den riktiga linjen mot

den felaktiga och hindra dem från att genomföra denna kamp till slutet? Dylikt önsketänkande kan aldrig bli verklighet.

Sanna revolutionärer, sanna proletära revolutionära kämpar, sanna marxist-leninister (kämpande materialister) är alltid och allestädes människor utan fruktan. De är inte rädda för reaktionärernas och revisionisternas smädelser. Ty de vet att det inte är sådana skenbart väldiga jättar som reaktionärerna och revisionisterna utan sådana ”nollor” som de själva som representerar framtiden. Alla stora män har en gång varit nollor. Under förutsättning att de besitter sanningen och åtnjuter massornas stöd, är de, som till en början verkar obetydliga, säkra om att stå som segrare till slut. Detta gällde om Lenin och om Tredje Internationalen. Storheterna och de stora härskarna å andra sidan smälter oundvikligen samman, förfaller och ruttnar, när de förlorar besittningen av sanningen och därför förlorar massornas stöd. Detta var fallet med Bernstein, Kautsky och Andra Internationalen. Allting tenderar under särskilda förhållanden att förvandlas till sin motsats.

Kommunister gör revolution. Om de vägrar att göra revolution, upphör de att vara marxist-leninister och blir revisionister eller något i samma väg. Som marxist-leninister bör kommunisterna till följd av sin natur hålla fast vid sin revolutionära ståndpunkt och bekämpa revisionismen. På samma sätt bör det vara en given sak för ett marxist-leninistiskt parti att ge fast stöd åt revolutionärer och kommunister som bekämpar revisionismen.

Kinas kommunistiska parti har aldrig dolt sin ställning. Vi stöder alla revolutionära kamrater som håller fast vid marxismen-leninismen. I den internationella kommunistiska rörelsen har vi kontakter med revisionister; varför skulle vi då inte kunna ha kontakter med marxist-leninister? SUKP: s ledare framställer vårt stöd åt marxist-leninisterna i andra länder som en söndrande handling. Enligt vår uppfattning är det helt enkelt en proletär internationalistisk skyldighet som det är vår plikt att uppfylla.

Marxist-leninister i alla länder har utan fruktan för svårigheter och tyranni hållit fast vid sanningen och vågat kämpa för den och därmed visat de kommunistiska kämparnas stora revolutionära anda. Bland dessa hjältemodiga kämpar är de belgiska kommunisterna representerade av Jaques Grippa, de brasilianska kommunisterna representerade av Joao Amazonas, Mauricio Grabois och andra kamrater, de australiska kommunisterna representerade av E. F. Hill och andra kamrater, de ceylonesiska kommunisterna representerade av Premalal Kumarasiri, Nagalingam Sanmugathan och andra kamrater samt de många marxist-leninisterna både inom och utanför de indiska, italienska, franska, amerikanska och andra kommunistiska partier. De har lämnat viktiga bidrag till världsproletariatets revolutionära avantgardespartier väpnade med marxist-leninistiska principer och genom att stå fast vid den revolutionära linje som överensstämmer med de grundläggande intressena hos proletariatet och andra arbetande människor i deras egna länder. De förtjänar respekt, sympati och stöd från alla människor som världen över kämpar för kommunismens seger.

Kort sagt, vilket land eller vilken ort det än må röra sig om, där man finner förtryck, finner man också motstånd. Där man finner revisionister, finner man också marxist-leninister som bekämpar dem. Och där det förekommer att marxist-leninisterna blir föremål för uteslutning och andra söndringsåtgärder, där uppstår oundvikligen framstående marxist-leninister och starka revolutionära partier. Förändringar, helt motsatta de som revisionisterna förväntat sig, äger rum. Revisionisterna framskapar sina egna motsatser och kommer så småningom att begravas av dem. Detta är en obeveklig lag.

Den nuvarande offentliga debatten

Den nu pågående stora debatten inom den internationella kommunistiska rörelsen rör sig om huruvida man ska ansluta sig till marxismen-leninismen eller till revisionismen, huruvida man ska ge sin anslutning till den proletära internationalismen eller till stormaktschauvinismen och huruvida man kräver enhet eller splittring. Denna dispyt om grundläggande principer började för länge sedan, omedelbart efter SUKP:s 20:e kongress. Den pågick i interna överläggningar mellan broderpartier under en avsevärd tid intill dess att den för litet mera än två år sedan blev offentlig.

Som alla vet var det SUKP:s ledare som först provocerade och fordrade öppen polemik inom den kommunistiska rörelsen.

Vid sin 22:a kongress i oktober 1961 angrep de offentligen Albanska arbetets parti. I sitt tal till denna kongress vände sig den kinesiska delegationens ledare, kamrat Chou En-lai, emot SUKP-ledarnas handlingssätt och framhöll att det inte kunde anses representera en allvarlig marxist-leninistisk inställning. Vad svarade de sovjetiska partiledarna härpå? De förklarade att de gjort ”fullständigt rätt”¹⁷ i att börja den offentliga polemiken och intog ”den enda riktiga och verkligt marxist-leninistiska principiella ståndpunkten”.¹⁸ Sedan föreslog Vietnams Arbetarparti i januari 1962 att ”partierna skulle upphöra med ömsesidiga angrepp i radio och press”. Detta förslag understöddes av Kinas kommunistiska parti, av Albanska arbetets parti och andra broderpartier. Men SUKP:s ledare vägrade i själva verket att göra ett bestämt åtagande om att inställa polemiken. Så långt ifrån att inställa sina offentliga angrepp på Albanska arbetets parti övergick de till att organisera offentliga angrepp även mot Kinas kommunistiska parti vid de kongresser som fem broderpartier i Europa efter varandra höll under senare delen av 1962 och början av 1963, och inledde sålunda ytterligare en rond av offentlig polemik i ännu större omfattning. Detta gav oss inget annat val än att offentligen svara angriparna.

I sin svarsskrivelse till SUKP:s Centralkommitté i mars 1963 förklarade vårt partis Centralkommitté att, fast vi då ännu inte besvarat alla angrepp som broderpartier riktat emot oss, skulle vi, för att skapa en gynnsam atmosfär för de stundande överläggningarna mellan de kinesiska och sovjetiska partierna, utan att ge avkall på vår rätt, tillsvidare från den 9 mars inställa de offentliga replikerna. Men alldeles innan överläggningarna skulle börja, tog SUKP:s ledare ytterligare steget att offentligen och med angivande av namn angripa Kinas kommunistiska parti i sitt partis uttalanden och resolutioner.

Den 14 juli, mitt under överläggningarna mellan de kinesiska och sovjetiska partidelegationerna i Moskva, offentliggjorde SUKP:s Centralkommitté sitt öppna brev till partiorganisationerna och alla kommunister i Sovjetunionen, i vilket den förvrängde fakta, rörde ihop rätt och orätt och skrånade och demagogiskt angrep och smädade Kinas kommunistiska parti och kamrat Mao Tsetung. Därmed tog SUKP:s ledare ytterligare ett steg och provocerade till offentlig polemik i ännu större omfattning.

Från och med den 15 juli 1963 angrep och förtalade SUKP Kina såsom sin Fiende nr 1, använde alla till buds stående medel som regeringsuttalanden, tal av ledarna, möten och tidningsartiklar och satte hela sitt propagandamaskineri i rörelse, från den centrala och lokala pressen till radio- och TV-stationerna. Mellan den 15 juli och 31 oktober publicerade enbart deras tjugosex centrala tidningar och tidskrifter 1 119 artiklar – redaktionella sådana, ledare, kommentarer, signerade artiklar, insändare och karikatyrer –, i vilka Kinas kommunistiska parti och dess ledare Mao

¹⁷ Slutord av SUKP:s förste sekreterare N. S. Chrusjtjov på SUKP:s 22:a kongress den 27 oktober 1961, sid 17 och 19.

¹⁸ ”Vår epoks fana”, artikel av redaktionsledningen i *Pravda* den 21 februari 1962.

Tsetung, Liu Shao-chi, *Chou En-lai och andra kamrater angreps och namngavs. Ofullständiga siffror, baserade på studier av 15 av unionsrepublikernas organ visar att minst 728 liknande kinafientliga artiklar under samma tid publicerades i den lokala pressen.

Vi har publicerat det viktigaste kinafientliga materialet, däribland också SUKP:s Centralkommittés öppna brev, vilket vi två gånger avtryckt oavkortat samt sänt ut per radio till hela världen på mer än ett dussin utländska språk för att göra alla som är intresserade av den offentliga debatten bekanta med SUKP-ledarnas åsikter. Vi har inte återgivit varenda en av de sovjetiska artiklar som angriper Kina, detta därför att de är så många och i de flesta fall bara upprepar varandra och därför att vår press har ett begränsat utrymme. Vårt förlag har emellertid samlat alla dessa artiklar och kommer att utge dem i bokform.

Den sovjetiska sidan har redan offentliggjort nästan tvåtusen kinafientliga artiklar och andra saker. I överensstämmelse med principen om broderpartiernas jämlikhet har den kinesiska sidan rätt att publicera ett antal svar i proportion därtill.

Eftersom SUKP:s Centralkommittés öppna brev berör många frågor, som är förbundna med en rad av de grundläggande teoretiska problemen i marxismen-leninismen likaväl som med många viktiga tilldragelser inom den internationella kommunistiska rörelsen under de senaste sju eller åtta åren, har redaktionerna för våra *Folkets Dagblad* och *Röda Fanan* efter noggranna studier inlett en serie kommentarer som började den 6 september 1963. Hittills har vi publicerat endast sju kommentarer till detta öppna brev, denna medräknad.

Vi har ännu inte avslutat våra kommentarer. Vad den väldiga mängden kinafientliga artiklar angår som publicerats i Sovjetunionens centrala eller lokala press, har vi inte ens börjat att besvara dem.

I sina svar till journalisterna den 25 oktober 1963 manade Chrusjtjov till inställande av den offentliga debatten. Därefter har emellertid sovjetpressen fortsatt att publicera artiklar som angriper Kina.

Nyligen föreslog SUKP:s ledare på nytt ett inställande av den offentliga debatten, vilken, som de sade, har "gjort oerhörd skada för den kommunistiska rörelsen". Ändå sade de tidigare att offentlig polemik var "i den kommunistiska världsrörelsens intresse"¹⁹ och "den enda riktiga och verkligt marxist-leninistiska principiella ståndpunkten".²⁰ Tillåt oss fråga SUKP:s ledare: Vad slags spel är det ni bedriver, när ni säger en sak den ena gången och en annan den andra?

Vi skulle också vilja fråga SUKP:s ledare: Står det i överensstämmelse med principen om jämställdhet broderpartierna emellan när ni begär att vi ska vara tysta efter att ha publicerat färre än tio artiklar till svar på era tvåtusen artiklar och andra saker med angrepp på Kina, och när vi inte ens har avslutat vårt svar på ert öppna brev? Står det i överensstämmelse med principerna för demokratisk diskussion att ni ska bli så otåliga och intoleranta och vägra att lyssna, när vi bara har sagt litet medan ni talat så mycket och så länge?

Vidare vill vi gärna fråga SUKP:s ledare: Var det inte en direkt hotelse och ett försök att skrämja, när ni i sovjetregeringens uttalande av den 21 september 1963 fräckt förklarade att om kineserna fortsatte polemiken "så bör de göra fullt klart för sig att de härvid kommer att möta det mest beslutsamma motstånd från SUKP:s och hela sovjetfolkets sida"? Tror ni verkligen att andra folk är nödsakade att undergivet lyda era order och darra när ni ryter? Uppriktigt sagt har vi

* I senare upplagor har texten "Liu Shao-chi," strukits. – Red

¹⁹ "Till nya segrar för kommunismen", artikel av redaktionsledningen i *Kommunist*, nr 16 1961.

²⁰ Se not 18.

hela tiden sedan den 21 september ivrigt väntat på att få se vad ert ”mest beslutsamma motstånd” skulle bli.

Kamrater och vänner, ni tar fel, fullständigt fel.

Nu då den offentliga debatten är i gång, måste den fortsätta enligt reglerna. Om ni tycker att ni har sagt nog, bör ni ge den andra sidan tillräcklig möjlighet att svara. Om ni menar att ni fortfarande har en hel mängd att säga, så var så goda och säg det alltsammans. Men när ni gör det, låt också den andra sidan tala ut fritt. Med ett ord, det bör vara lika rättigheter. Har inte också ni sagt, att broderpartierna är jämställda? Varför envisas ni då med att ni ska få börja offentlig polemik när helst ni vill angripa broderpartier och på samma gång kunna beröva de angripna partierna rätten att svara närhelst det passar er att sluta polemiken?

SUKP:s ledare har hänsynslöst framkallat, utvidgat och påyrkat offentlig polemik, men nu har de börjat ropa efter dess inställande. Vad ligger bakom allt detta?

Uppenbarligen har sakerna inte utvecklats enligt förväntningarna hos dem, som satte i gång polemiken. Den offentliga debatten som SUKP:s ledare i början trodde skulle vara till deras fördel, utvecklas på ett sätt som inte alls motsvarar deras önsknings. Sanningen är inte på SUKP-ledarnas sida, och därför kan de stödja sig endast på lögn, förtal, förvrängning av fakta och hopblandning av rätt och orätt. När diskussionen utvecklas och det blir nödvändigt att lägga fram fakta och resonera ut saker och ting, finner de att de saknar fotfäste och blir förskräckta.

Lenin sade en gång att för revisionister ”finns det ingenting otrevligare, mindre önskvärt och oantagligare än klarläggande av de förhärskande teoretiska, programmatiska, taktiska och organisatoriska meningsskiljaktigheterna”. (Ännu en gång om Internationella socialistiska byrån och om likvidatorerna, *Samlade skrifter i urval*, bd 7, sid 258.)

Det är just precis den situation i vilken SUKP:s ledare nu befinner sig.

Kinas kommunistiska partis ståndpunkt till den offentliga polemiken är bekant för alla. Från allra första början ansåg vi att meningsskiljaktigheter broderpartier emellan borde lösas genom enskilda överläggningar. Vi varken framkallade eller önskade den offentliga polemiken.

Men eftersom den offentliga debatten redan är i gång och eftersom SUKP:s ledare sagt att man ”handlar på Lenins sätt”²¹ då man för den, måste den föras på grundval av demokratisk diskussion genom att andraga fakta och genom att resonera till dess att allt är uppkälat.

Härtill kommer vad som är ännu viktigare. SUKP:s ledare har öppet förrått marxism-leninismen och den proletära internationalismen samt rivit Deklarationen och Uttalandet i stycken. De kan därför inte vänta sig att vi ska avstå från att försvara marxism-leninismen, den proletära internationalismen och Deklarationens och Uttalandets revolutionära principer. Eftersom debatten gäller stora principiella frågor i den kommunistiska rörelsen, måste dessa bli grundligt utklarade. Också detta är att företräda en allvarlig marxist-leninistisk inställning.

Det väsentliga i saken är att de meningsskiljaktigheter som består inom den inte kan bli grundligt lösta genom att den offentliga debatten upphör. Tvärtom, endast genom att i offentlig debatt lägga fram fakta och diskutera ut sakerna blir det möjligt att klara upp problemen, att skilja rätt från orätt och bevara och stärka den internationella kommunistiska rörelsens enhet på marxism-leninismens och den proletära internationalismens grund.

²¹ ”Det leninistiska partiets historiska kongress”, ledare i *Pravda* den 4 november 1961.

Marxismen-leninismen är en vetenskap, och vetenskapen fruktar ingen debatt. Det som skyr debatt är ingen vetenskap. Den pågående stora debatten i den internationella kommunistiska rörelsen sporrar kommunisterna, revolutionärerna och de revolutionära folken i alla länder att använda sina hjärnor och i överensstämmelse med marxismen-leninismens grundläggande teorier begrunda problem rörande revolutionen i sina egna länder och världsrevolutionen. Genom denna stora debatt kommer människor att bli i stånd att skilja mellan rätt och orätt och mellan äkta och falsk marxism-leninism. Genom denna stora debatt kommer alla de revolutionära krafterna i världen att mobiliseras, och alla marxist-leninister kommer att stålsättas ideologiskt och politiskt och bli i stånd att, på ett mera moget sätt förena marxismen-leninismen med den konkreta praktiken i sina egna länder. Sålunda kommer marxismen-leninismen otvivelaktigt att bli ytterligare berikad och utvecklad på nya höjder.

Sättet att försvara och stärka enheten

SUKP-ledarnas revisionism och stormaktschauvinism utgör ett exempellöst hot mot det socialistiska lägrets och den internationella kommunistiska rörelsens enhet. Genom att inta en revisionistisk och stormaktschauvinistisk hållning har SUKP-ledarna tagit ståndpunkt för en splittring. Då de upprätthåller denna ståndpunkt, arbetar de faktiskt för en falsk enhet och en verklig splittring hur flödande ordrikt de än må tala om ”enhet” och smäda andra som ”splittrare” och ”sektarister”.

Kinas kommunistiska parti, andra marxist-leninistiska partier och alla marxist-leninister håller fast vid marxismen-leninismen och den proletära internationalismen. Denna inställning är den enda riktiga för dem som vill försvara och stärka den verkliga enheten inom det socialistiska lägret och den internationella kommunistiska rörelsen.

Marxismen-leninismen och den proletära internationalismen utgör grunden för denna enhet. Endast på denna grund kan broderpartiernas och bröderländernas enhet byggas. Om man avlägsnar sig från denna grund kan denna enhet inte ifrågakomma. Att kämpa för marxismen-leninismen och den proletära internationalismen är att arbeta för den internationella kommunistiska rörelsens enhet. Fasthållandet vid principerna och bevarandet av enheten är oskiljaktigt sammanbundna.

Om SUKP: s ledare verkligen önskar enhet och inte bara låtsas göra det, bör de lojalt stå fast vid marxismen-leninismens läror om klasserna och klasskampen, staten och revolutionen och särskilt den proletära revolutionen och proletariatets diktatur. Det är absolut otillåtligt för dem att ersätta klasskampen med klassamarbete och klasskapitulation och den proletära revolutionen med socialreformism och socialpacifism eller att under någon som helst förevändning avskaffa den proletära diktaturen.

Om SUKP: s ledare verkligen önskar enhet och inte bara låtsas göra det, bör de strängt hålla fast vid de revolutionära principerna i 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande. Det är absolut otillåtligt för dem att sätta sitt eget partiprogram i stället för det gemensamma program som broderpartierna enhälligt överenskommit om.

Om SUKP: s ledare verkligen önskar enhet och inte bara låtsas göra det, bör de dra en skarp skiljelinje mellan fiender och kamrater och bör enas med alla socialistiska länder, alla marxist-leninistiska broderpartier, proletariatet i hela världen, alla undertryckta folk och nationer och alla fredsälskande länder och folk för att bekämpa den amerikanska imperialismen, ärkefienden till folken i hela världen, och dess lakejer. Det är absolut otillåtligt för dem att behandla fiender som vänner och vänner som fiender samt att i fåfänglig strävan efter världsherravälde genom sovjetiskt-amerikanskt samarbete alliera sig med de amerikanska imperialisterna, reaktionärerna i

skilda länder och renegaten Titos klick mot broderländer och broderpartier och alla revolutionära folk.

Om SUKP:s ledare verkligen önskar enhet och inte endast låtsas göra det, bör de vara den proletära internationalismen trogna och strikt hålla fast vid de i Deklarationen och Uttalandet utformade principer som är vägledande för förhållandena broderländer och broderpartier emellan. Det är absolut otillåtligt för dem att ersätta dessa principer med stormaktschauvinismens och nationalegoismens politik. De bör med andra ord

iaktta solidaritetsprincipen och aldrig samla ett antal broderpartier till angrepp mot andra broderpartier eller ägna sig åt sekteristisk och söndrande verksamhet;

hålla fast vid principen om ömsesidigt stöd och ömsesidigt bistånd och aldrig försöka att, i biståndets namn, kontrollera andra eller att, med den ”internationella arbetsfördelningen” som förevändning, beskära broderländers suveränitet och skada deras intressen eller motsätta sig att de bygger socialismen genom att lita till egna resurser;

iaktta principen om broderpartiernas självständighet och jämställdhet och aldrig ställa sig själva över andra broderpartier eller påtvinga andra sitt eget partis program, linje och resolutioner; aldrig blanda sig i broderpartiernas inre angelägenheter eller bedriva undermineringsverksamhet under förevändning att ”bekämpa personkulten” och aldrig behandla broderpartier som sin egendom och broderländer som sina vasaller;

följa principen om att enstämmighet ska uppnås genom överläggningar och aldrig i den så kallade majoritetens namn tvinga igenom sitt eget partis felaktiga linje eller utnyttja sitt eget partis eller andra partiers kongresser eller resolutioner, uttalanden och ledares tal till offentliga och uttryckliga angrepp mot andra broderpartier och förvisso aldrig utsträcka ideologiska meningsskiljaktigheter till förhållandena staterna emellan.

Kort sagt, om SUKP:s ledare verkligen önskar enhet inom det socialistiska lägret och den internationella kommunistiska rörelsen, måste de ta klart avstånd ifrån sin revisionistiska, stormaktschauvinistiska och splittrande linje. Det socialistiska lägrets och den internationella kommunistiska rörelsens enhet kan tryggas och stärkas endast genom att man inte blott i ord utan i handling förblir lojal till marxismen-leninismen och den proletära internationalismen och bekämpar den moderna revisionismen, den moderna dogmatismen, stormaktschauvinismen och andra former av borgerlig nationalism jämte sekterism och splittring. Detta är enda sättet att försvara och stärka enheten.

Som helhet betraktat är världsläget i dag synnerligen gynnsamt. Den internationella kommunistiska rörelsen har redan vunnit lysande segrar som medfört en fundamental förändring i den internationella balansen mellan klasskrafterna. För närvarande anfaller den internationella kommunistiska rörelsen av revisionismens och splittringens motströmning. Denna företeelse är inte oförenlig med den historiska utvecklingens lag. Fast den skapar tillfälliga svårigheter för den internationella kommunistiska rörelsen och vissa broderpartier, är det bra att revisionisterna blottat sitt verkliga ansikte och att en kamp mellan marxismen-leninismen och revisionismen har blivit följden.

Marxismen-leninismen kommer utan tvivel att fortsätta att visa sin ungdomliga livskraft och kommer att svepa fram över hela världen. Den internationella kommunistiska rörelsen kommer att växa sig starkare och mera enig på marxismen-leninismens grund. Och den internationella proletariatet och all världens folks revolution kommer att vinna ännu mera lysande segrar för sin sak. Den moderna revisionismen kommer tvivelsutan att göra bankrutt.

Vi skulle vilja råda SUM: s ledare att lugnt tänka över problemen: Vart kommer ert fasthållande vid revisionismen och splittringen att leda? Ännu en gång skulle vi vilja rikta en uppriktig maning till SUKP:s ledare: Vi hoppas att ni ska vara i stånd att återvända till marxismen-leninismen och den proletära internationalismen, till de revolutionära principerna i 1957 års Deklaration och 1960 års Uttalande och till de i dessa dokument nedlagda principer som är vägledande för förhållandena mellan broderländer och broderpartier. Vi hoppas att ni ska kunna göra allt detta så att meningsskiljaktigheterna kan avlägsnas och enheten inom den internationella kommunistiska rörelsen och det socialistiska lägret liksom enheten mellan Kina och Sovjetunionen kan stärkas på grundval av dessa principer.

Trots våra allvarliga meningsskiljaktigheter med SUKP:s ledare har vi fullt förtroende till den väldiga medlemsskaran i SUKP och till sovjetfolket, som växte upp under Lenins och Stalins ledning. Kinas kommunister och folk kommer att som alltid orubbligt slå vakt om enheten mellan Kina och Sovjetunionen och konsolidera och utveckla den djupt rotade vänskapen mellan våra bägge folk.

Kommunister i hela världen, förena er på marxismen-leninismens grund!

Lästips

[Om den sino-sovjetiska konflikten](#), resolution från Fjärde internationalens 8:e världskongress 1965.

[Konflikten KKP-SUKP. Historia och orsaker](#). Ur KU-debatt